

ΑΚΟΛΟΥΘΙΑ

ΤΩΝ ΑΓΙΩΝ ΕΝΔΟΞΩΝ ΜΑΡΤΥΡΩΝ

ΤΙΜΟΘΕΟΥ ΚΑΙ ΜΑΥΡΑΣ

Ψαλλομένη τῇ γ' τοῦ Μαΐου μηνός.

ΣΥΝΤΕΘΕΙΣΑ ΠΑΡΑ

ΓΕΩΡΓΙΟΥ ΙΩΑΝΝΟΥΛΗ ΖΑΚΥΝΘΙΟΥ.

ΤΟΥ ΕΛΑΧΙΣΤΟΥ ΕΝ ΙΕΡΕΥΣΙ ΚΑΙ ΑΦΙΕΡΩΘΕΙΣΑ
Τῇ ΧΡΙΣΤΩΝΥΜΩ ΚΟΙΝΟΤΗΤΙ

αωβ'. ΕΝΕΤΙΗΣΙ 1802

ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

ΕΚ ΤΟΥ ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΥ ΑΛΕΞ. ΒΙΤΣΙΚΟΥΝΑΚΗ, δὲδς Ἀριστείδου 6

1922

Η ΑΓΙΑ ΜΑΡΙΑ

ΕΥΣΕΒΕΣΤΑΤΗ

ΚΑΙ

ΧΡΙΣΤΟΝΥΜΟΣ ΚΟΙΝΟΤΗΣ

Μνήμη δικαίου μετ' ἐγκωμίων γίνεται, κατὰ τὸ ἱερόν που φησὶ λόγιον. Ἐνθεντοὶ τῶν εὐλαβεστάτων Ἱερέων, καὶ ἀπάντων τῶν τῆς Κόμης Μαχαιράδων πλείστην εὐλάβειαν, καὶ αἰδῶ μεγίστην πρὸς τοὺς γενναίους· ὀπίτας τῆς εὐαγγελικῆς παρατάξεως ἐχόντων καὶ μνήμην πανηγυρικὴν τῇ ὑπὸ τῆς Ἐκκλησίας ὀρισμένη εὐσήμερ αὐτῶν ἡμέρᾳ, ἥτοι κατὰ τὴν τρίτην τοῦ Μαΐου μηνὸς λαμπρῶς ἐκτελούντων καὶ οὐκ ἀποχρώσης ἀκολουθίας τῶν ἀθλητῶν λαχόντων, καμὲ δὲ ἀξιωσάντων, ἐποίησα τοῦτον τὸν ὕμνον τῇ πρὸς τοὺς ἀριστέας Τιμόθεον καὶ Μαῦραν εὐλαβείᾳ θαρρῶν· οὐ μύθους Ἡρακλέους ἔχοντα, οὐχ ἡρωϊκὰς ἀνδραγαθίας τοῦ δυσμαχήτου Ἀχιλλέως ἱστοροῦντα, ἀλλὰ τὰ τῶν ἐνδόξων μαρτύρων τοῦ ἐπουρανίου βασιλέως ἀγωνίσματα εὐφήμεως διατρανοῦντα, τῶν τὴν νοερὰν ἐπτακέφαλον ὕδραν διαμπαῖς καρατομησάντων καὶ τὰς τῶν ἐν σκότει διαπορευομένων ὀρμητικὰς κατὰ τῆς Ἐκκλησίας ἐφόδους, ἐφ' ἧς ὁ Ἄρχων τῆς εἰρήνης ἐπαναπαύεται ὡς πορρωτάτῳ ἀποσοβησάντων καὶ τῆς ἑαυτῶν νίκης τὰ τρόπαια ἐνδόξως στησάντων καὶ τῷ ἰδίῳ

δ'.

αἵματι τὰς ἱερὰς σιολὰς αὐτῶν φοιनिξάντων. Δέξαιο τοίνυν
ποθητή μου Κοινότης χριστώνυμε τοῦτί μοι τὸ δῶρον, εἰς
ἀγκραιφνὲς τεκμήριον τῆς πρὸς σὲ εἰλικρινοῦς μου εὐλαβείας.

Τῆς ὑμῶν εὐσεβείας

Γεώργιος ἱερεὺς ὁ Ἰωαννοῦλης

ΜΗΝΙ ΜΑΙΩ Γ'.

ΜΝΗΜΗΝ ΕΠΙΤΕΛΟΥΜΕΝ ΤΩΝ ΑΓΙΩΝ
ΕΝΔΟΞΩΝ ΜΑΡΤΥΡΩΝ

ΤΙΜΟΘΕΟΥ ΚΑΙ ΜΑΥΡΑΣ

Ἑσπέρας. Εἰς τὸ Κύριε ἐκέκραξα, ἱστώμεν στιχ. στ'.
καὶ ψάλλομεν τῆς ἑορτῆς. γ' καὶ τὰ παρόντα
προσόμοια τῶν Ἀγίων, ἥχος δ'.

Ὡς γενναῖον ἐν μάρτυσι.

Γηθοσύνας φιλέορτοι, ἑορτάσωμεν σήμερον, μνήμην τὴν πα-
νίερον καὶ πανένδοξον τῶν ἀθλοφόρων κραυγάζοντες, ἀήτ-
τητοι μάρτυρες, διασώσατε ἡμᾶς ἀπὸ πάσης κακώσεως, Μαῦρα,
ἐνδοξε, σὺν συνάθλῳ τῷ θεῷ Τιμοθέῳ καὶ εὐκλείας συμμετό-
χους, τῆς οὐρανίου ποιήσατε.

Τῶν μαρτύρων τὸ καύχημα, Ἐκκλησίας τὸ στήριγμα, τῶν
πιστῶν κραταίωμα καὶ διάσωμα, τοὺς ἀθλοφόρους ὑμνή-
σωμεν, φιλέορτοι σήμερον· ρωμαλαίως γὰρ αὐτοὶ τὸν Βελίαρ
κατήσχυναν καὶ ἐκήρυξαν τὸν Χριστὸν Βασιλέα τῶν ἀπάν-
των, ὃς ἀθλήσας τῷ στέφει, λαμπρῶς αὐτοὺς κατεστέψατο.

Ἐν σταυρῷ ἐτανύθησαν, οἱ ὀπλῖται γηθόμενοι, πάθος τὸ
σωτήριον εἰκονίζοντες, ἐν ᾧ τὸ τέλος τὸ ἅγιον, λαβόντες
ἀπέστησαν πρὸς Θεὸν περιχαρῶς· εἰς ἁγίων σκηνώματα, εἰς

τὰ ἄρρητα καὶ ἀνέκφραστα κάλλη Παραδείσου, ἔνθα τάξεις τῶν ἀγγέλων καὶ τῶν μαρτύρων τὰ τάγματα.

Δόξα ἡχος, πλ. β'.

Αεῦτε πιστῶν ὁ σύλλογος σήμερον ὕμνοις ἐνθέοις τοὺς γενναίους ἀθλητὰς Χριστοῦ τοῦ Θεοῦ ἡμῶν καταστέψωμεν Τιμόθεον τὸν ἀήτητον ἀριστέα, σὺν τῇ θείᾳ συνάθλῳ Μαύρᾳ τῇ στερεᾷ καὶ ἐνδόξῳ μεγαλομάρτυρι καὶ πιστῶς ἐγκωμιάσωμεν λέγοντες· χαῖρε ξυνωρίς ἁγία καὶ ἀεισέβαστος, ἡ τὴν πλάνην τῶν αἰσχίστων εἰδώλων εὐθαρσῶς καθυβρίσασα καὶ Χριστὸν τὸν Θεὸν ἐνώπιον, τῶν τυράννων λαμπρῶς ἀνακηρύξασα· χαίροις δυὰς ἱερωτάτῃ καὶ χαριτώνυμος, ἡ τῇ τρισηλίῳ Θεότητι ἔργῳ τε καὶ λόγῳ λατρεύσασα καὶ θανεῖν δι' αὐτὴν αἰρείσασα. Χαίρετε ἀθληταί, μεγαλώνυμοι, οἱ ἐν ποικίλοις βασάνοις καὶ σταυρικῇ προσηλώσει τὰ σώματα παραδιδόντες διὰ τὴν ὑπὲρ ἡμῶν σταυρωθῆναι καταδεξάμενον, ὃν μὴ παύετε πρεσβεύειν ἀδιαλείπτως, ὑπὲρ τῶν πίστει καὶ πόθῳ τιμῶντων τὴν πανένδοξον μνήμην ὑμῶν.

Καὶ νῦν τῆς εορτῆς.

Εἰσοδος, τὸ φῶς ἱλαρὸν καὶ τὰ ἀναγνώσματα τοῦ ἁγίου Γεωργίου.

Εἰς τὴν λιτὴν, ἡχος α'.

Τῷ ἔρωτι τῆς τοῦ Χριστοῦ ἀγάπης, τρωθέντες οἱ πανεύφημοι, πᾶσαν τὴν τοῦ προσκαίρου βίου γλυδὴν κατεφρόνησαν καὶ τὰ πάθη αὐτοῦ ξηλώσαντες, ἐν σταυρῷ ὡς αὐτὸς δι' αὐτὸν ἐτανύθησαν καὶ ἐξ αὐτοῦ εἰς οὐρανὸν ἀναβάντες καὶ τῷ ἀμαραντίνῳ στέφει στεφανωθέντες ἐκ χειρὸς τῆς παναλγεστάτης, πρεσβεύουσιν ὑπὲρ ἡμῶν Τιμόθεος ὁ ἱερόνικος καὶ Μαύρα ἡ παναοίδιμος.

Τῷ τῆς ἀθλήσεως αἵματι καταφαιδρύναντες ἑαυτοὺς οἱ γενναῖοι μάρτυρες, ρωμαλαίως κατὰ τῆς πλάνης ἀντέστησαν ψυχῆς καρτερότητι καὶ νοδὸς εὐθύτητι· πυρὶ δὲ καὶ βασάνοις

ἐγκαρτερήσαντες εἰς νυμφῶνα οὐράνιον Χριστός, εἰσηγέγετο μετὰ ἀύλων λειτουργῶν, ἀϊδίως ἀγαλλόμενοι.

Τίς οὐ θαυμάσει τὴν ὄντως ὑπεράνθρωπον καρτερίαν Μαύρας ἐνδόξου τε καὶ ἀήτητου μεγαλομάρτυρος; ρωθεῖσα δ' αὕτη σταυροῦ τῇ θείᾳ δυνάμει, θαρσαλέως δορυμντάτοις βασάνοις καὶ ἀνεικέστοις αἰκίαις ἐνεκαρτέρησεν. Ὡ τοῦ θαύματος φύσις ἀσθενὴς καὶ εὐπτόητος, κατήσχυνε τὸν ἀόρατον δράκοντα τὸν τὴν Εὐὰν τὸ πάλαι περνίσαντα καὶ ὡς πύργος ἀρραγῆς τῇ φορᾷ τῶν βασάνων ἀσάλευτος μέινασα, τρυφᾷ νῦν τοῦ ἀμηχάνου κάλλους, Μαύρα ἡ ἀοίδιμος.

Δόξα, ἡχος, πλ. δ'.

Τῇ ἀθλητικῇ πανηγύρει τῶν ἐνδόξων ἀθλοφόρων στίφος πιστῶν συνδράμωμεν σήμερον ὕμνοις ἐνθέοις τὸν σωτῆρα δοξάζοντες τὸν σεπτῶς δοξάσαντα Μαύραν, τὴν ἀήτητον μάρτυρα καὶ σὺν αὐτῇ, Τιμόθεον τὸν γενναῖον ἐν μάρτυσιν, οἱ καὶ πρεσβεύουσιν ἀενάως ὑπὲρ εἰρήνης τοῦ Κόσμου καὶ σωτηρίας τῶν μετὰ πόθου καὶ πίστεως ἐορταζόντων τὴν πανένδοξον μνήμην αὐτῶν.

Καὶ νῦν τῆς εορτῆς.

Εἰς τὸν στίχον στιχηρά, ἡχος, β'.

Ὅτε ἐκ τοῦ ξύλου σε νεκρόν.

Χαῖρε ὦ πανσέβαστε δυὰς, χαίροις ξυνωρίς ἡ ἁγία καὶ ἀεισέβαστος, χαίρετε πανένδοξοι Κυρίου μάρτυρες, οἱ στερεῶς ἀμαυρώσαντες, εἰδώλων τὴν πλάνην καὶ ταύτην ἐκσβέσαντες ἰδίους αἵμασιν· ὅθεν καὶ λαμπροὺς τοὺς στεφάνους, παρὰ τοῦ Σωτῆρος, ὦ Μαύρα, σὺν τῷ Τιμοθέῳ ἐκομίσασθε.

Στίχ. Θαυμαστὸς ὁ Θεὸς ἐν τοῖς ἁγίοις αὐτοῦ.

Ξύλου ὁ γεννάρχης τῆς Ἑδέμ, βρούσει βασκανία Βελίαρ γέγονεν ἄποικος· αὐτὸς ὁ σωτὴρ ἡμῶν διὰ τοῦ ξύλου αὐτὸν εἰς Παράδεισον ἤγαγε, δι' ὃ καὶ ἡ Μαύρα τανυθεῖσα, ἅμα τε

τῷ Τιμοθέῳ, σταυρῷ, ἤρθη εἰς τὸ ὕψος τοῦ θείου, ξύλου ἐν-
τρυφῶσα ἡδέως, τοῦ τὴν ἁμαρτίαν ἐξαλείψαντος.

Στίχ. Τοῖς ἀγίοις τοῖς ἐν τῇ γῇ αὐτοῦ, ἐθαυμάστωσεν ὁ Κύριος.

Βίβλους ἀγαγεῖν τὰς ἱεράς, αἷς χριστιανούς ἐνουθέτεις τοῦ
πυρπολῆσαι αὐτάς, προστάξας ὁ τύραννος τοῦτ' ἀντέ-
φησας, ὡς οὐδεὶς παραδέδωκεν υἱὸς τοὺς ἰδίους, ἐκὼν πρὸς
τὸν θάνατον, ὅθεν Τιμόθεε, ἅμα τῇ πανσέπτῳ συνεύνῳ Μαύρᾳ
τῷ σταυρῷ προσπηγνύει, ἐν ᾧ περ τὸ τέλος ἐκομίσασθε.

Δόξα ἡχος, πλ. δ'.

Αστράπτουσα φωτὶ τῆς ἀσεβείας, Μαῦρα πανένδοξε ὄψεις
μὲν τυράννου ἡμαύρωσας, τῶν δὲ πιστῶν τὰς καρδίας
ἐλάμπρυνας καὶ τῷ αἵματι τῆς ἀθλήσεως, τὰς ἀδωλικὰς σπον-
δὰς ἐξήραναι· ὑψωθείσα δὲ τῷ σταυρῷ διὰ τὸν ἐν ξύλῳ ὑπὲρ
ἡμῖν, προσηλωθέντα Κύριον, τὰς οὐρανίους μονὰς ἐκπλη-
ρῶσο αἰδοίημε· πρέσβευε οὖν, δεόμεθα ὑπὲρ τῶν πιστῶς ἐορ-
ταζόντων τὴν πανέορτον μνήμην σου, Μαῦρα πανσεβάσμε.

Καὶ νῦν, τῆς ἐορτῆς.

Ἀπολυτήκιον, ἡχος α'. Τοῦ λίθου σφραγισθέντος.

Δεῦτε πάντων φιλεόρτων συστήματα, ὕμνοις τὴν σεπτὴν ξυ-
νωρίδα ἐγκωμιάσωμεν, Τιμόθεον τὸν μέγαν, ἀθλητὴν καὶ
Μαῦραν μαρτύρων καλλονήν, ὡς τὴν πλάνην τῶν εἰδώλων
αὐθαρσῶς ἀποσεΐσαντες· Δόξα τῷ ἐνισχύσαντι ὑμᾶς Χριστῷ,
δόξα τῷ στεφανώσαντι, δόξα τῷ ἐνεργοῦντι δι' ὑμῶν, πᾶσιν
ἰάματα.

Δόξα, τὸ αὐτό. Καὶ νῦν, τῆς ἐορτῆς.

Εἰς τὸν ὄρθρον, μετὰ τὴν πρώτην

Στιχολ. Κάθ. ἡχος, α'.

Τὸν τάφον σου σωτήρ.

Μαρτύρων ἱερῶν, ξηνωρίδα συμφώνως ὑμνήσωμεν πιστοί,
Τιμοθέου καὶ Μαύρας, τριάδα γὰρ ἄκτιστον τῶν τυράν-

νων ἐνώπιον, ἀνεκήρυξαν καὶ τῶν εἰδώλων τὴν πλάνην κα-
τηδάφισαν, θελγοῦντες ἀξίως, δογμάτων τὰ ἔνθεα.

Δόξα ὁμοιον.

Δεσπότην τὸν Χριστόν, ὡς λαμπρῶς ἐν σταδίῳ, κηρύξαντες
σοφοί, ὁρατῶν ἀοράτων ὑπήνεγκαν στεργώτατα αἰκισμούς
τε καὶ μάστιγας, δυναμούμενοι ἐπιστασίᾳ τῇ θεῇ, ἐξ ἧς ἔλα-
βον νικητικὰτε βραβεῖα καὶ δόξης τὸν στέφανον.

Καὶ νῦν τῆς ἐορτῆς.

Μετὰ τὴν β'. στιχολογίαν, ἡχος, δ'.

Κατεπλάγη Ἰωσήφ.

Τῶν τυράννων αἰκισμούς, ὑπέμειναν καρτερικῶς, οἱ γεν-
ναῖοι ἀθληταί, ξέσεις τοῦ σώματος δεινὰς καὶ τοῦ πυρὸς
τὴν κατάφλεξιν καὶ ἀναρτήσεις, Τιμόθεος σαφῶς ὁ μεγαλῶ-
νυμος καὶ Μαύρα ἡ στεργὰ καὶ ἀξίεραστος· καὶ σὺν ἀγγέλοις
σήμερον ἐνδόξως ἡ ξηνωρίς ἡ αἰοίδιμος, εὐφραينوμένη, Χρι-
στῷ πρεσβεύει εἰς τὸ σωθῆναι ἡμᾶς.

Δόξα, ὁμοιον

Τοὺς ἀθλοφόρους τοῦ Χριστοῦ, ἀνευφημήσωμεν παιδρῶς,
τῶν φιλεόρτων ὁ ἐσμός, ὡς τῶν εἰδώλων ἀληθῶς, ὁλοθρο-
τάς τε γενναίους καὶ καθαιρέτας· Τιμόθεον σεπτὸν καὶ Μαῦ-
ραν πάντιμον, τοὺς ὄντως λατρευτὰς Θεοῦ παντάνακτος· ᾧ
ἐκτενῶς πρεσβεύουσιν ἐκάστοτε, ὑπὲρ ἡμῶν τῶν ὑμνούντων
πιστῶς, τὴν ἱεράν τε καὶ φωτοφόρον, θείαν αὐτῶν πανήγυριν.

Καὶ νῦν τῆς ἐορτῆς.

Μετὰ τὸν πολυέλεον Κάθ. ἡχος πλ. δ'.

Τὴν σοφίαν καὶ λόγον.

Τῇ ἐκχύσει τοῦ αἵματος ἡ σεπτῇ, τοῦ Βελίᾳ ἀπέπνιξε διαμ-
πάξ, πλάνην καὶ ἀπέσπασε τῶν ἀνόμων ἀσέβειαν, λαμπρυ-
νομένη δόξης, φωτὶ Τρισηλίῳ τε καὶ φραττομένη ὄπλῳ, σταυ-

ροῦ κοσμοσώτηρος. Ὅθεν τὴν ἀγήρω καὶ αἰδίων δόξαν, ἀξίως ἀπέλαβες ἐκ Θεοῦ παντοκράτορος, Μαῦρα μάρτυς ἀήττητε· πρέσβευε Χριστῷ τῷ Θεῷ τῶν πταισμάτων ἄφειν δωρήσασθαι, τοῖς ἐορτάζουσι πόθῳ, τὴν πανέορτον μνήμην σου.

Δόξα τὸ αὐτό.

Καὶ νῦν τῆς Ἑορτῆς

Οἱ ἀναβαθμοί, τὸ α' ἀντίφωνον τοῦ δ' ἤχου· προκείμενον, ἤχος δ'. Θαυμαστός ὁ Θεός, ἐν τοῖς Ἁγίοις αὐτοῦ. Στίχ. τοῖς Ἁγίοις τοῖς ἐν τῇ γῇ αὐτοῦ ἐθαυμάztatωσεν ὁ Κύριος. Τό, πᾶσα πνοή καὶ Εὐαγγέλιον μαρτυρικόν.

Δόξα ταῖς τῶν ἀθλοφόρων

Καὶ νῦν, ταῖς τῆς Θεοτόκου.

Τὸ ἰδιόμελον, ἤχος πλ. β'. Ἐλέησόν με ὁ Θεός.

Σήμερον ἅπανα ἡ ὑφήλιος, ταῖς τῶν ἀθλοφόρων αὐγάζεται ἀκτίαι καὶ ἡ σεπτὴ Ἐκκλησία ὠραϊζομένη τοῖς θαύμασιν ὑμῶν, βοᾷ ὑμῖν χαρμοσύνως· θεράποντες Χριστοῦ γνησιώτατοι καὶ προστάται πιστῶν θερμότατοι, Τιμόθεε παναοίδιμε καὶ Μαῦρα ἀεισέβαστε, μὴ παύσητε πρεσβεύειν ὑπὲρ εἰρήνης τοῦ Κόσμου καὶ σωτηρίας τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Τὸ σῶσον ὁ Θεός τὸν λαόν σου. Κύριε ἐλέησον, ιβ'.

ὁ Κανὼν τῆς ἐορτῆς, εἰς στ' καὶ τῶν Ἁγίων.

ἤχος πλ. δ'. Ἀρματηλάτην Φαραώ.

Ποθῶν ὑμνῆσαι τὴν σεπτὴν πανήγυριν τῶν ἱερῶν ἀθλητῶν, δυσωπῶσε λόγε, λόγον μοι χορήγησον, ὡς λόγων πέλων πρύτανις· Τιμοθέου πρεσβεΐαις τοῦ σοῦ θεράποντος Κύριε, Μαύρας τε πανσέπτου καὶ μάρτυρος.

Φωνὴν τὴν θεῖαν ξηνωρὶς πανθαύμαστος ἐνπισθεῖσα στερεῶς, ταῖς βασάνοις, τὴν ψυχὴν παρέδωκας ἀποθονεῖν, ἵνα αὐτὴν, σώσης αἰδίως καὶ συναγάλλῃ τοῖς μάρτυσιν· οὐπερ σκοπὸς τυχοῦσα, ἰκέτευε ἀπαύστως, ὑπὲρ τῶν πίστει ἀνυμνοῦντων σε.

Καταυγασθέντες ἀστραπαῖς τοῦ πνεύματος ἀστέρες ὥφθητε, νοητοῦ ἡλίου, πλάνην ἀμαυρώσαντες ὑμῶν τῆς σελαγίσμασι Μαῦρα μάρτυς Κυρίου, καὶ ἀθλοφόρε Τιμόθεε. Διὸ λαμπροὺς στεφάνους, εἰύχετε.

Ρώμη τῇ θεῖα ὡς ρωσθεῖσα ἡμβλινας ζόφον εἰδώλων στερεῶς καὶ τῶν ἀνομούντων, τὴν ὄφρυν ἐλέγξασα, τὴν τούτων ἀθεότητα, ἐξεφάυλισας Μαῦρα Χριστὸν τοὺς πάντας κηρύττουσα, εἶμαι τοῦ παντὸς τὸν κοσμήτορα.

Οὐ δεινотάτων αἰκισμῶν ἐπίτασις Μαῦρα αοίδιμε, τροχῶν οὐκ ἐκτάσεις, οὐ λεβήτων βράσματα ψυχὴν σου ἀδαμάντινον· ἀπεσεῖσαντο ὅλως τῆς θεϊκῆς ἀγαπήσεως, ὅθεν νῦν οἰκεῖς τὰ οὐράνια.

Χριστὸς ἀνέστη, γηθοσύνως σήμερον πανηγυρίζωμεν καὶ γὰρ κατεβλήθη τοῦ σατᾶν ἡ δύναμις σταυρῷ τῷ τοῦ Κυρίου μου· τῇ αὐτοῦ δὲ ἐγέρσει εἴγηρε κόσμον τοῦ πτώματος, δόξα σοι Θεὲ τρισυπόστατε.

Ὡδή, γ', Οὐρανίας ἀψίδος.

Τοὺς γενναίους ὀπλίτας μελωδικῶς σήμερον, στίφος ἀθροισθὲν φιλεόρτων πανηγυρίσωμεν, κράζοντες, πρόφθασον σὺν Τιμοθέῳ ὃ Μαῦρα, πάσης περιστάσεως ἡμᾶς λυτρούμενοι.

Ασεβείας τὴν πλάνην καταβαλὼν Ἁγιε, τὰ ὁσᾶ συνέτριψας ταύτης, ἀνδρειοτάτῳ φρενί· καὶ γὰρ σταυρούμενος οὐδεὶς ἐβόας χωρίσει, ἀγάπης Κυρίου μου, θεῖε Τιμόθεε,

Ταῖς θωπείαις Τυράννου καὶ δωρεαῖς πάνσεπτοι, χαίρειν προσειπόντες ἐπεῖπερ, θρησκεία ὑπαιθρος πέφυκε· κρείττων δὴ, πολυτελοῦς ἀσεβείας, ὅθεν καὶ ὁ Κύριος λαμπρῶς ἐστέψατο.

Εν μορφῇ ἀστραπτουσίᾳ λάμπασα σκάμματι, Μαῦρα τοῦ Τυράννου τὰς ὄψεις, ἄρδην ἡμαύρωσας· χάραν δὲ ἔθλα-

σας, τοῦ ἀρχεκάκου εὐτόμως· τοῦ δεινῶς προμήτορα πάλαι στερνίσαντος.

Τὸν Χριστὸν ἐν σταδίῳ μεγαλουργὸν ἄνακτα, καθομολογήσασα Μαῦρα δεινῶς αἰκίζεται· καὶ νίκης τρόπαια, ὡς ἀνυψώσασα στέφος, ἐκ Θεοῦ ἀπῆλειφε, τὸ τῆς ἀθλήσεως.

Θεοτοκίον.

Αἱ προορήσεις τῶν θείων ὑποφητῶν ἔλαβον, πέρας ἐπὶ σοὶ Παναγία, Θεὸν γὰρ ἔτεκες, διπλοῦν ταῖς φύσεσι καὶ ἐνεργίαις, μὴ δὲ ὑποστάσει πέλοντα, ὄντως Θεάνθρωπον.

Κάθισμα ἡχος, α΄. Τὸν τάφον σου σωτήρ.

Δυσωπεῖ τοῦ ρυσθῆναι, κολάσεως ἅπαντας, τοὺς πιστῶς ἐορτάζοντας, τὴν πανένδοξον μνήμην αὐτῶν, οἷς συμφώνως ἐκβοήσωμεν, Μαῦρα σὺν θείῳ συνάθλω, ἡμᾶς διασώσατε.

Δόξα, τὸ αὐτό. Καὶ νῦν τῆς ἐορτῆς.

Ὡδή, δ΄. Σὺ μου ἰσχύς Κύριε.

Βίβλους σεπτὰς, ἃς ὁ παράφρων, ἡτήσατο πυρπολῆσαι, μάρτυς οὐκ ἀπέδωκας, ἀλλὰ ἀντέφης νεανικῶς, ὡς οὐδεὶς μερόπων υἱὸς ἰδίους παρέδωκεν· ἐκὼν ὅθεν μὴ φέρων, Ἀριανὸς σὸν θάρσος, σταυρῷ σὺν Μαύρᾳ προσηλώσατο.

Ως νουνεχῆς τὰς παραινέσεις συνεύνου σοῦ, ἡκροᾶσο μάρτυς· παναοίδιμε καὶ τῷ σταυρῷ τῷ ζωοποιῷ ἐνδυναμωθείσα, τῷ σατανᾷ κατεπόλαισας· καὶ ἥρας, Μαῦρα, νίκης, τὸ τρόπαιον ὑμνοῦσα, Χριστὸν τὸν οὕτω σὲ κρατύνοντα.

Οπου εἰσί, δύο ἢ τρεῖς ἅμα φησὶν, ὁ Δεσπότης τῷ αὐτοῦ ὀνόματι, εἶναι αὐτὸν μέσῳ τῶν αὐτῶν, ὅθεν τῇ συνάθλω, Τιμόθεε ἱερώτατε, συμφώνως τὸν Βελίαρ, αἰσχύνοντες γενναίως, δόξης ἀρρήτου ἀπειλήφατε.

Χαῖρε σεμνή, Μαῦρα μαρτύρων τὸ ἔρεισμα, ἢ τὴν πλάνην, πᾶσαν ἐδαφίσασα ὁμολογία· τῇ εἰς Χριστὸν καὶ τῇ καρτε-

ρία τιμωριῶν ἢ συνθλάσασα τοῦ ὄφους τὴν κάραν, τοῦ δόλωτε τὴν Εὐαν, πάλαι ἀθλίως ἀπατήσαντος.

Οπου Θεὸς στέργεται τὰ δυσχερῆ, εὐχερῆ, χρηματίζει καὶ γὰρ ἡ ἀήττητος φύσεως πέλουσα ἀσθενοῦς καὶ ὡς εὐπτόη· του τυράννου θράσος κατέβαλε. Τῷ ἔρωτι τρωθεῖσα, Χριστοῦ τοῦ Βασιλέως, οὗ τῆς εὐκλείας ἐκκληρώσατο.

Θεοτοκίον.

Κλίμαξ σαφῶς, ἣν Ἰακώβ προεώρακε πέλας κόρη ἐν σοὶ γὰρ ὁ Κύριος, ἀποφῆτι ἐκ τῶν οὐρανῶν κατέβη ἀρρήτως καὶ διὰ σοῦ πάντας ὕψωσεν· οὐράνιον εἰς ὕψος, ᾧ θείας εὐσπλαγχνίας, χαῖρε οὖν κόσμου τὸ προσφύγιον.

Ὡδή, ε΄. Ἵνα τί με ἀπώσω.

Σὼ τραχήλῳ τρισμάκαρ, οἱ τοῦ σκότους προασπίσται προσέπεδησαν· βαρύτατον λίθον καὶ τροχῷ μεταρσίως αἰρόμενοι, σοῖς ὁπίοις ὄθουν πυρακτουμένους ὀβελίσκους, οἱ τὰς κόρας βαβαὶ κατεξώρυξαν.

Τῶν ἀγίων ἀγγέλων, αἱ δυνάμεις ὁρῶσαι θάμβει συνείχοντο, τὴν ὑμῶν ἀνδρείαν, ὡς γὰρ λίθοι ἀδάμαντες ὥφθητε ἀρραγεῖς αἰκίαις, διὸ δὴ ἄγαν χαρμοσύνως, τὰς ψυχὰς τῷ Κυρίῳ προσήγαγον.

Τὴν σελήνην ἀπείργει, τῆς ἀκτίνος ἡλίου ἢ ἀντίφραξις γῆς, σὲ δὲ Μαῦρα πλάνης ἢ ὁμίχλη οὐδόλως ἡμαύρωσεν· ἀλλὰ γενναϊόφρων στερεῶς ἐβόας τῷ τυράννῳ, Χριστόν μου σέβω, καὶ δι' αὐτὸν σφαγιάζομαι.

Τὸν Χριστὸν ὀλοψύχως, ᾧ δυὰς ἱερά, ὄντως ποθήσασα, πλείστοις τοῖς βασάνοις, σώματα στερεῶς παρεδώκατε, ὡς ὀπλῖται θεῖοι, ὡς ὁπαδοὶ αὐτοῦ καὶ δόξης συγκληρονόμοι καὶ συμμέτοχοι.

Οὐ θωπεῖται τυράννου, οὐ δεινῶν αἰκισμῶν, Μαῦρα ἐπίτασις, οὐ δι' αὐτοῦ θανάτου ἢ σκληρὰ μᾶστιξ ὅλως τε

ἴσχυσε τῆς Χριστοῦ ἀγάπης, χωρίσει σε ὦ ἀθληφόρε, ὅθεν σταυρῷ δεινῶς ὁμίλησας.

Θεοτόκιον.

Ο προφήτης ἐώρα, ὑπερκείμενον ὄρος σὲ ὦ μητρόθεε, ἐξ οὗ καὶ ἐτμήθη, λίθος ὑπὲρ φύσιν καὶ ἔθλασε πλάνην τῶν εἰδώλων, πηγάσας κόσμῳ σωτηρίαν· χαῖρε οὖν Θεοτόκε παντάνασσ.

Ὡδὴ στί 'Ιλάσθητί μοι σωτήρ.

Εν διαυγία φαιδρᾷ, ἥλιος ὄφθης ἀείφωτος, θαυμάτων μαρμαρυγαῖς, στίλβουσα ὑφήλιον, δυνάς χαριτώνυμε. Μαῦρα γενναιόφρων καὶ πανσέβαστε Τιμόθεε.

Τὰ ὄργια τῶν ἐθνῶν κατέβαλες γενναιότατα καὶ ποιητὴν τοῦ παντός, Χριστὸν ἀνεκήρυξας, πρὸς ὃν ἀνεπέτασας, σταυρωθεῖσα Μαῦρα, ἀγαλλομένη σὺν τοῖς μάρτυσι.

Τὰς ἄρσεις ἐπὶ τροχοῦ καὶ τῶν λεβήτων τὰ βράσματα, ὑπέφερες σταθερῶς, Μαῦρα παναοίδιμε, πάθος κοσμοσώτηρον προσζηλοῦς· ἰκρίῳ, ἅμα συνεύνω προσηλώθηκε.

Στεφάνοις ἀθλητικοῖς, παρὰ τοῦ πάντων δεσπόζοντος, δυνάς μαρτύρων σεπτῇ, λαμπρῶς ἐκοσμήθητε καὶ δόξης τῆς κρείττονος κοινωνοὶ ὄφθέντες, ἡμᾶς φρουρεῖτε ἱκετεύομεν.

Θανάτῳ σου σταυρικῷ, δοξάσασα Παντοκράτορα, ἐδόξασε θαυμαστικῶς, ναόν σου τοῖς θαύμασιν ἀπείρους ὁ Κύριος, Μαῦρα στερροτάτη, τῶν μαρτύρων ἀγαλλίαμα.

Ἀκολουθία Τιμοθέου καὶ Μαύρας

Θεοτόκιον

Εξαναστὰς ὁ Χριστός, ὡς ἐκ παστάδος τοῦ μνήματος, τριήμερος ἐκ νεκρῶν, τὸ χαῖρε προσείρηκε τῆς λύπης ἀντίθετον σεπταῖς μυροφόροις· τέρπου πιστῶν δὴ τὰ συστήματα.

Κοντάκιον ἡχος δ'. Ἐπεφάνης σήμερον.

Γηθοσύνως σήμερον ἡ Ἐκκλησία, εὐφημεῖ γεραίρουσα τοὺς ἀθλοφόρους τοῦ Χριστοῦ Μαῦραν μαρτύρων τὸ ἔρεισμα καὶ ἀριστεά, Τιμόθεον ἑνδοξον.

Ὁ οἶκος

Τὴν δυνάδα Χριστοῦ ἀνυμνήσωμεν ὦ φιλέοργοι, τὸ θανεῖν γὰρ ὑπὲρ τὸ ζῆν διὰ Χριστὸν ἡρετήσαντο οἱ μακάριοι· τυράννων ἀπειλὰς μὴ πτοηθέντες, πυρὸς ὀδύνην ἄρσεις τροχῶν καὶ λεβήτων βράσματα ἀνδρικῶς καθυπέμειναν καὶ γενναίως τοῖς βασάνοις προσκαρτεροῦντες, συμφώνως τοῖς ἀνόμοις κατὰ Παῦλον ἔλεγον· τίς ἡμᾶς χωρίσει τῆς τοῦ Χριστοῦ ἀγάπης; οὐ θλίψις, οὐ στενοχωρία, οὐκ ὀδύνη, ἀλλ' οὐδ' αὐτὸς ὁ θάνατος· διὸ σταυροῦμεν ἐπὶ ξύλου Μαῦραν, μαρτύρων τὸ ἔρεισμα καὶ ἀριστεά Τιμόθεον ἑνδοξον.

ΤΩ ΑΥΤΩ ΜΗΝΙ ΤΡΙΤΩ
ΤΩΝ ΑΓΙΩΝ ΕΝΔΟΞΩΝ ΜΑΡΤΥΡΩΝ
ΤΙΜΟΘΕΟΥ ΚΑΙ ΜΑΥΡΑΣ

Μαρτυρίου ὡς λάμπας ἀκτῖνας Μαῦρα

Ὅπως Σατᾶν γε ἠμβλυνας Ἰφι μάργυς

Τῇ τριτάτῃ σταυρῷ Τιμόθεος ξὺν Μαῦρ', ἤρθη.

Μεγάλην τῇ ἀληθείᾳ πρόνοιαν καὶ ἀνεκδιήγητον τὴν κηδε-
μονίαν, ἀγαπητοί μου, ἔδειξεν ὁ μεγαλόδωρος Κύριος εἰς
ἡμᾶς τοὺς ἀνθρώπους ὅπου εὗρισκόμεθα ὑπὸ κάτω ἀπὸ τὴν
Σελήνην καὶ καθ' ἡμέραν δείχνει καθὼς ἠμποροῦμεν νὰ ἰδοῦ-
μεν καὶ ἀπὸ αὐτὴν τὴν σύνθεσιν τῶν οὐρανίων σωμάτων.
Καὶ ἀπὸ τὴν ἀπαθῆ των οὐσίαν καὶ ἀπὸ τῆς ἀκαταπαύστου
κυκλικῆς κινήσεως, τὰ ὅποια ὅλα ὡσὰν ὅπου μετέχουν, τρό-
πον τινά, τῆς αὐτοῦ αἰωνιότητος, μεταδίδουσιν εἰς τὰ ὑπ' αὐ-
τῶν, τὴν διαμονήν, διὰ νὰ μὴν ἔλθωσιν εἰς τελείαν φθοράν
μὲ τὴν πολυκαιρίαν· πλάττοντας, μὲ τὴν παντοδυναμίαν του
ἀπὸ μίαν καὶ τὴν αὐτὴν ὕλην διάφορα γένη καὶ ἄπειρα εἶδη
ἀτόμων· ἀνίσως λοιπὸν εἰς τὰς φθαρτὰς καὶ κατωτέρας οὐσίας
τῶν γηίνων ὄντων τόσην μεγάλην πρόνοιαν ἔδειξεν ὁ φιλάν-
θρωπος Θεός, πόση ἀνωτέρα καὶ ἀσύγκριτος εἶναι ἐκείνη,
ὅπου εἰς τὰς ὑπερτάτας καὶ πνευματικὰς οὐσίας ἔδειξε λέγω
διὰ τὰς ψυχὰς μας; Ἐπειδὴ μὴν ἠμπορῶντας τὸ πέλαγος τῆς
ἐλεημοσύνης νὰ ὑποφέρῃ τὸν ἀθάνατον θάνατον τῆς ψυχῆς
μας, ὅπου ἡ παράβασις τοῦ Ἀδάμ ἐπροξένησεν, ἐγένεν, ἄν-
θρωπος ὁ Θεὸς καὶ μὲ τὸν ἐδικόν του σταυρικὸν θάνατον,

ἐχάρισεν εἰς ἡμᾶς τὴν οὐράνιον ζωὴν, τὴν ὁποίαν δὲν τὴν περικλείει κανένας ὄρος, ἥγουν εἶναι αἰώνιος· τρυφῶντες εἰς αὐτὴν κατὰ δύναμιν τὴν γλυκεῖαν καὶ φαιδρὰν λαμπρότητα, τῆς ὑπερουσίου ἐκείνης οὐσίας καὶ τριφυοῦς Θεότητος τοῦ ἐνὸς καὶ μόνου Θεοῦ, ὁ ὁποῖος εἶναι ἡ ἀρχὴ καὶ τὸ τέλος κάθε ὄρου καὶ εἰς τὸν ὁποῖον ὅλοι τρέχουμεν καὶ εἰς αὐτὸν ἀναπαυόμεθα καὶ ἀπ' αὐτὸν συρῶμεθα καθὼς ὁ μαγνήτης τὸ σίδηρον καὶ τὸ κέντρον τὸν κύκλον. Εἰς αὐτοῦ λοιπὸν τὴν ἀγάπην τρωθεῖσα ἡ μακαρία αὕτη дуάς, τὸ ἅγιον ξεῦρος, ἡ θεία ξυνωρίς, τὸ εὐλογημένον λέγω, ἀνδρόγυνον. Τιμόθεος ὁ λαμπρὸς ἥρωας καὶ γενναῖος ὀπλίτης τοῦ Εὐαγγελίου τῆς εἰρήνης καὶ Μαῦρα ἡ ἀρρενόφρων καὶ πανσεβάσμιος, οἱ ὁποῖοι βλέποντες τότε τὴν εὐσέβειαν νὰ μυκτηρίζεται ἀπὸ τοὺς εἰδωλολατρουῦντας καὶ τὴν ἀπάτην νὰ ἐγκωμιάζεται, βουνά, ὄρη, νάπαι, ὁδοὶ ἀέρας νὰ μολύνωνται ἀπὸ τὰς μυαρὰς θυσίας, τὸν ἥλιον νὰ καπνίζεται, τὴν γῆν νὰ μαινεται, τὸν οὐρανὸν νὰ ἀτιμάζεται, τὸν παντοκράτορα Θεόν, ὁποῦ δοξάζεται ἀπὸ ὅλην τὴν πνοήν, νὰ ὑβρίζεται ἀπὸ τὸ στόμα τῶν ἁσεβῶν, ἀναψε μία μεγάλη πυρκαϊὰ ζήλου καὶ εὐλαβείας εἰς τὸ στήθος τῶν μαρτύρων· δὲν ὑποφέρουν νὰ βλέπουν νὰ λατρεύεται ἡ Κτίσις παρὰ τὸν Κτίσαντα· δὲν βαστοῦν νὰ βλέπουν τὸ φρικτὸν ἐκεῖνο ὄνομα τοῦ ὑψίστου νὰ σμικρίνεται καὶ νὰ καταβιβάζεται εἰς χρυσὸν καὶ ἄργυρον, ἔργα χειρῶν ἀνθρώπων· δὲν ἠμποροῦν τέλος πάντων νὰ βλέπουν τοὺς λογικοὺς ἀνθρώπους ἐν σκότει διαπορευομένους, λέγω νὰ πράττουν νὰ ἐνεργοῦν καὶ νὰ ἐργάζονται, ὡς ζῶα ἄλογα κυβερνόμενοι μὲ μοναχὴν τὴν ἄλογον ὁρμὴν καὶ μὲ ἐκείνην τὴν σφαλερὴν δόξαν, ὁποῦ τὸ πάθος, χωρὶς ὀρθὸν συλλογισμόν καὶ ἀσφαλῆ συμπέρασμα εἰς τὸν ἐσκοτισμένον τοὺς νοῦν ἐχρωμάτιζεν· "Ὅθεν δυναμωθέντες καὶ καθοπλισθέντες οἱ ἅγιοι μὲ τὴν πανοπλίαν τοῦ ἁγίου πνεύματος, ὥρμησαν μὲ μεγαλοψυχίαν εἰς τὸ μέσον τῆς εἰδωλικῆς πλάνης, τὴν ὁποίαν

ὑβρίζοντάς τὴν ἀφόβως, ἀφάνισαν τὴν δυνάμιν τῆς καὶ ἐνέκρωσαν κατὰ κράτος τὸν ἀρχηγόν τῆς Διάβολον, πνίγοντας μέσα εἰς τὰ ἀθλητικά των αἵματα καὶ αὐτὸν καὶ τὴν ἀπάτην, ὁποῦ μὲ αὐτὴν τὸν Κόσμον σχεδὸν ὅλον ἀπατοῦσεν. Ἄλλ' ὅμως διὰ νὰ μάθετε ἀκροαταὶ μου καταλεπτῶς τῶν μαρτύρων τὴν ἐνθεον πολιτείαν καὶ τὸν τρόπον τῆς ἐνδόξου των ἀθλήσεως, κάμνω ἀρχὴν σὺν Θεῷ καὶ προσέχετε, παρακαλῶ, μετ' εὐλαβείας, εὐσεβές μου ἀκροατήριον.

Οὗτος ὁ ἐνδοξος μάρτυς τοῦ Χριστοῦ Τιμόθεος, ἦτον ἀπὸ ἓνα χωρίον τῆς Θηβαΐδος Πεναπέων ὀνομαζόμενον, ἀπὸ γονεῖς εὐσεβεῖς καὶ ἐναρέτους. Εὐθύς λοιπὸν ὁποῦ ἀπεγαλακτίθη ὁ ἅγιος, ἐδόθη ἀπὸ τοὺς γεννήτοράς του εἰς ἓνα ἐνάρετον καὶ θεοσεβῆ διδάσκαλον, διὰ νὰ μάθῃ τὰ ἱερὰ γράμματα. "Ὅθεν ὡς ἀγχίνους, ἥγουν καλονούσης ὁποῦ ἦτον, ἔμαθεν εἰς ὀλίγου καιροῦ διάστημα, ὅσα τοῦ ἦτον ἀρκετὰ διὰ νὰ καταλάβῃ καὶ τὸν ποιητὴν του καὶ μόνον ἀληθινὸν Θεὸν καὶ τῆς ψυχῆς του τὴν εὐγένειαν καὶ ἀθανασίαν καὶ τοῦ προσκαίρου τούτου Κόσμου τὴν φθορὰν καὶ ματαιότητα. Ἐλαβε λοιπὸν κατὰ τοὺς ἱεροὺς νόμους τῆς ἀγίας μας Ἐκκλησίας διὰ σύζυγόν του τὴν αἰίδιμον καὶ ἀξιέραστον Μαῦραν, γυναῖκα μὲν κατὰ τὴν φύσιν, ἀρρενωπὸν δὲ φρόνημα ἔχουσαν, μὲ τὴν ὁποίαν πολιτευόμενος ὁ ἅγιος, ἀγίαν καὶ μακαρίαν ζωὴν, ἐθανυμάζετο ἀπὸ ὅλους τοὺς εὐσεβεῖς καὶ ἀκαταπαύστως ἐγκωμιάζετο· βλέποντας ὅμως ὁ ἀρχιερεὺς τῆς Θηβαΐδος τὴν θαυμαστὴν πολιτείαν τοῦ ἁγίου καὶ ἀκούοντας κοινῇ ψήφῳ τὸν ζῆλον τῆς εὐσεβείας του, τὸν ἐτίμησε μὲ τὸ ἀξίωμα τῶν κληρικῶν καὶ τὸν ἔκαμε ἱερέα καὶ διδάσκαλον νὰ διδάσκῃ τὸν λαόν, τοῦ Χριστοῦ τὴν εὐαγγελικὴν διδασκαλίαν καὶ νὰ στηρίξῃ εἰς τὴν ἀλήθειαν τοὺς Χριστιανούς νὰ μὴ δειλιάζουν εἰς τοὺς διωγμοὺς καὶ βάσανα, ὁποῦ οἱ ἐχθροὶ τῆς ἀληθείας εἰς τοὺς εὐσεβεῖς τότε ἔκαναν· ὅθεν μιμούμενος ὁ ἅγιος τὸν διδάσκαλον Χριστὸν ἐδίδασκεν ἀκαταπαύστως τοὺς εὐσεβεῖς,

ἐνουθέτει μὲ ἔργον καὶ λόγον τοὺς πάντας, ἐστήριζεν εἰς τὴν ὀρθόδοξον πίστιν τοὺς κλονουμένους, ἐρμήνευε καὶ αὐτοὺς τοὺς Ἕλληνας νὰ ἀφήσουν τὴν πλάνην τῶν εἰδώλων καὶ νὰ πιστεύουν εἰς ἓνα καὶ μόνον ἀληθινὸν Θεόν, ἐν τρισὶ προσώποις γνωριζόμενον, ὁ ὁποῖος διὰ μόνην του εὐσπλαγχίαν ἔστειλε τὸν μονογενῆ του υἱὸν τὸν Κύριον ἡμῶν Ἰησοῦν Χριστὸν εἰς τὸν Κόσμον, διὰ νὰ ἐξαλείψῃ τὴν πλάνην τοῦ δαίμονος ὁποῦ ἐγελοῦσε τοὺς ἀνθρώπους καὶ νὰ δείξῃ εἰς ἡμᾶς, ὁδὸν σωτηρίας. Ταῦτα οἱ μὲν Χριστιανοὶ ἀκούοντες ἠὺφραίνοντο καὶ ἐστερεώνοντο εἰς τὴν εὐσέβειαν, οἱ δὲ Ἕλληνες ἄφηναν τὴν ἀσέβειαν καὶ ἐρχόμενοι εἰς τὴν πίστιν τοῦ Χριστοῦ, ἐβαπτίζοντο εἰς τὸ ὄνομα τῆς ἀγίας καὶ ὁμοουσίου Τριάδος. Δὲν ἀπέρασαν λοιπὸν παρὰ μόνον εἴκοσι ἡμέρας, ἀφ' οὗ ἐνώθη μὲ τὴν μακαρίαν Μαῦραν ὁ ἅγιος, ὁποῦ ἐδιabάθη ἀπὸ τινος εἰς τὸν ἡγεμῶνα τῆς Θηβαΐδος Ἀριανόν, ὡς κληρικὸς καὶ διδασκαλὸς τῶν Χριστιανῶν, ὁ ὁποῖος ὢντας σκεῦος τοῦ διαβόλου καὶ πικρὸς ἐχθρὸς τῶν εὐσεβῶν, ἀναψεν ὁλος ἀπὸ ἄλογον καὶ θηριώδη θυμὸν καὶ εὐθὺς ἔστειλε τοὺς ὑπηρέτας τῆς πλάνης καὶ ἄρπαξαν τοὺς ἁγίους καὶ τοὺς ἔφεραν ἔμπροσθεν τοῦ τυράννου καὶ χωρὶς καμμίαν ἄλλην ἐρώτησιν βλέποντας αὐστηρὰ πρὸς τὸν ἅγιον, τὸν ἐπρόσταξεν εὐθὺς νὰ ὑπάγῃ νὰ τοῦ φέρῃ τὰ ἱερά βιβλία, ὁποῦ ἐδίδασκε τοὺς Χριστιανούς, μὲ σκοπὸν ὁ υἱὸς τοῦ διαβόλου νὰ τὰ κατακάψῃ, διὰ νὰ μὴν ἡμπορῇ νὰ στηρίξῃ τοὺς Χριστιανούς εἰς τὴν ὀρθόδοξον πίστιν. Ἀλλ' ὅμως ὁ μέγας στρατιώτης τοῦ ἐπουρανίου Βασιλέως Τιμόθεος, χωρὶς νὰ δειλιάσῃ μήτε τοὺς φοβερισμοὺς τοῦ τυράννου, μήτε τὴν σοβαρότητά του, ἀλλὰ μήτε αὐτὸν τὸν ἴδιον θάνατον, ἀπεκρίθη μὲ θάρρος καὶ εἶπε. ὦ ἡγεμῶν, καὶ ποῖος φρόνιμος πατὴρ ἔδωκε θεληματικῶς τὰ παιδιὰ του εἰς τὸν θάνατον; ἀνίσως λοιπὸν καὶ ὁ φιλόπαις πατὴρ νικημένος ἀπὸ τοὺς νόμους τῆς φύσεως δὲν προδίδει εἰς θάνατον τὰ σαρκικά του παιδιὰ, ἐγὼ ἔχω νὰ πα-

ραδώσω τὰ πνευματικά μου παιδιὰ, λέγω τὰ ἱερά μου βιβλία, εἰς τὰ μαρὰ σου χέρια; μὴ γένοιτο τοῦτο ποτέ· ἔτοιμος ναί εἶμαι νὰ ἀποθάνω, παρὰ νὰ ἀκούσω τὰς ἀθέους σου προστάγας. Ταῦτα λοιπὸν ὡς ἤκουσεν ὁ παράνομος τύραννος ἐγέμισεν ὁλος ἀπὸ θυμὸν καὶ προστάζει νὰ καύσουν καλὰ εἰς τὴν κάμινον σουβλία σιδηρὰ ἕως νὰ κοκκινίσουν καὶ ἔτσι ἀναμένα νὰ τὰ βάλουν εἰς τὰ ὠτία τοῦ μάρτυρος. Εὐθὺς λοιπὸν ὁ λόγος τοῦ ἔργον ἐγένετο καὶ ἐμβάνοντάς τα εἰς τὰς ἀκοὰς τοῦ ἥρωος οἱ στροτιῶται ἔπεσον χαμαὶ ἢ κόραις φεῦ, τῶν ὀφθαλμῶν του ταύτην τὴν πικρὰν τιμωρίαν ὑπομένοντάς την ὁ ἅγιος γενναίως διὰ τὸν Χριστόν, ἔλεγε μὲ τὸν μακάριον Παῦλον τίς ἡμᾶς χωρίσει τῆς ἀγάπης τοῦ Χριστοῦ; θλίψις; ἢ στενοχωρία; ἢ λιμός; ἢ διογμός; ἢ κίνδυνος; ἢ μάχαιρα; ἢ γουν, τύραννε πικρέ· νομίζεις πῶς μὲ πορομοιαις παιδεύσες θέλει δυγηθεῖς νὰ μὲ χωρίσῃς ἀπὸ τὸν Χριστόν μου; πλανᾶσαι· ἐπειδὴ δὲν μὲ χωρίζει ἀπὸ τὴν ἀγάπην τοῦ δεδοξασμένου μου σωτήρος μήτε θλίψις, μήτε στενοχωρία, μήτε πείνα, μήτε ἔξωθία, μήτε βάσανα καὶ φυλακαῖς, ἀλλὰ μήτε αὐτὸς ὁ θάνατος, ὡσὰν ὁποῦ δὲν εἶναι ἄξια τὰ παθήματα τοῦ νῦν καιροῦ πρὸς τὴν μέλλουσαν δόξαν ἀποκαλυφθῆναι· τούτου γινομένου ἀναψε πάλιν ἀπὸ θυμὸν ὁ τύραννος καὶ ἐπρόσταξε νὰ βάλουν τὸν μάρτυρα ἐπάνω εἰς ἓνα τροχὸν ὁποῦ εἶχαν ἔτοιμον διὰ νὰ κατακοποῦν τὰ μέλη του ἢ νὰ καταπισθῇ εἰς τοῦ Ἀριανοῦ τὰ προστάγματα, ἢ νὰ λάβῃ τὸν προεπόμενον θάνατον· ἔδεσαν λοιπὸν οἱ ὑπηρέται τῆς πλάνης τὸν ἅγιον ἐπάνω εἰς τὸν τροχὸν καὶ γυρίζοντας μὲ ὁρμὴν τὸν τροχὸν, τὰ καρφία, ὁποῦ εἶχον ἐμπηγμένα εἰς αὐτὸν ἐξέσκλιζαν ἀνηλεῶς τὰς παρυὰς τοῦ ἀθλοφόρου· καὶ τούτου γενομένου, ὑπέφερε γενναίως ὁ ἅγιος καὶ ἔψαλλε λέγοντας· Κύριος ἐμοὶ βοηθὸς καὶ οὐ φοβηθήσομαι καὶ πάλιν οὐ φοβηθήσομαι κακὰ ὅτι σὺ μετ' ἐμοῦ εἶ· βλέποντας ὅμως ὁ παράνομος ἡγεμὼν τὴν ὑπομωὴν τοῦ ἁγίου καὶ ἡὼς εἰς μίαν στηγμὴν ἐφανισθεῖς ὁ Χρι-

στός τὸν ἰάτρευσεν ἀπὸ τὰς πληγὰς τοῦ μὴν ἀφήνοντας μικρὸν σημεῖον τῶν προτέρων τοῦ πληγῶν καὶ μὴ ἔχων τί ποιῆσαι, ἐπρόσταξε νὰ βάλουν ἓνα σαλιβάρι εἰς τὸ στόμα τοῦ μάρτυρος καὶ νὰ δέσουν καὶ μίαν μεγάλην πέτραν εἰς τὸν λαιμὸν τοῦ καὶ ἔτσι νὰ τὸν τριγυρίζουν εἰς ὅλην τὴν χώραν καὶ ἔπειτα νὰ τὸν κρεμάσουν ἀπάνω εἰς ἓνα δένδρον καὶ τούτου γενομένου ὑπομένοντας ὁ ἅγιος τῷ τυράννῳ μὲ θάρρος ἔλεγε· ὦ τύραννε μὴ νομίζης πῶς με τοιαῦτα βάσανα θέλει δυνηθεῖς νὰ με σαλεύσης ἀπὸ τὴν ὀρθόδοξον πίστιν, ἐγὼ ὡς τρυφὰς στοχάζομαι τὰ βάσανα σου καὶ με χαρὰν δέχομαι τὰς τιμωρίας σου ἐπειδὴ αὐτὰ μοῦ προξενοῦν αἰώνιον τὴν εὐφροσύνην καὶ ἀθάνατον τὴν χαρὰν· ἄμποτε καὶ ἐσὺ ὦ τετυφλωμένη τύραννε νὰ ἀνοιγῇς τὰ ὄμματα τῆς ψυχῆς σου καὶ νὰ ἔβλεπῃς τὴν ἀλήθειαν, νὰ ἀπαρτήσῃς τὸν διάβολον καὶ νὰ πιστεύσῃς εἰς τὸν μόνον ἀληθινὸν Θεόν. Ταῦτα ἀκούοντας ὁ τύραννος ἀπὸ τὸ στόμα τοῦ μάρτυρος, ἐξεπλάγη εἰς τὴν παρησίαν τοῦ καὶ τότε τὸν μὲν ἅγιον τὸν ἔβαλεν εἰς φυλακὴν, ἕως δευτέραν ἐξέτασιν, τὴν δὲ ἁγίαν Μαῦραν ἐδοκίμαζε με κολακείας καὶ καλοπιάσματα νὰ τὴν ἀπατήσῃ νὰ λατρεύσῃ τὰ εἰδωλα· λοιπὸν τὴν ἔκραξεν ἔμπροσθέν του καὶ τῆς λέγει· ὦ Μαῦρα, στοχάσου καλὰ νὰ πονέσῃς τὴν νεότητά σου καὶ τὴν γλυκυτάτην σου ζωὴν καὶ νὰ καλλωπισθῇς αὐριον διὰ νὰ προσφέρῃς τὴν θυσίαν σου εἰς τοὺς Θεοὺς καὶ ἀνίσως καὶ με ἀκούσῃς μεγάλας τιμὰς καὶ εὐεργεσίας θέλει λάβῃς ἀπὸ ἐμέ, εἰδὲ καὶ με παρακούσῃς βάσανα καὶ τιμωρίας θέλει σοῦ δώσω, καθὼς καὶ τοῦ ἀνδρός σου.

Ταῦτα ἀκούσασα ἡ ἁγία ἀπὸ τὸ μιὰρὸν στόμα τοῦ τυράννου, ἀπεκρίθη· ἀσεβέστετε καὶ πάσης ἀνομίας πεπληρωμένε, οὔτε τὰς εὐεργεσίας σου θέλω, οὔτε τὰ εἰδωλά σου προσκυνῶ, οὔτε ταῖς τιμωρίαις σου φοβοῦμαι, ἐπειδὴ ἐγὼ τὸν Χριστόν μου λατρεύω, ὁ ὁποῖος ἔκαμε τὸν οὐρανὸν καὶ τὴν γῆν καὶ τὴν θάλασαν καὶ πάντα τὰ ὁρατὰ καὶ ἀόρατα, αὐτὸν

σέβω, αὐτὸν προσκυνῶ καὶ διὰ τὴν ἀγάπην τοῦ εἶμαι ἔτοιμη νὰ ἀποθάνω διὰ νὰ ζῶ με αὐτὸν αἰώνια εἰς τὸν οὐρανόν, τὰ δὲ εἰδωλα ὅπου ἐσὺ προσκυνᾷς, ὡς Θεοὺς, τὰ περιγελῶ, ἐπειδὴ εἶναι ξύλα κωφὰ καὶ ἀναίσθητα ἔργα χειρῶν ἀνθρώπων καὶ ἐσὺ ἀκόμη, ὅπου εἶσαι εἰς τοιαύτην πλόνην.

Ταῦτα ὡς ἤκουσεν ἀπροσδοκῆτως ἀπὸ τὴν ἁγίαν ὁ παράνομος ἡγεμὼν ἔγινεν ὡς θηρίον ἀπο τὸν θυμὸν καὶ ἐπρόσταξε τοὺς στρατιώτας νὰ κόψουν τὰς τρίχας τῆς κεφαλῆς τῆς μάρτυρος· μετὰ ταῦτα ἐπρόσταξε καὶ ἔκοψαν καὶ τὰ δάκτυλα τῶν χειρῶν τῆς.

Ταῦτα πάσχουσα ἡ ἁγία, ἐδέετο πρὸς Θεὸν λέγουσα. Κύριε ὁ Θεὸς ἡμῶν, ὁ διὰ τὴν ἡμετέραν σωτηρίαν κατελθὼν ἐκ τῶν οὐρανῶν καὶ σταυρωθῆναι ἐπὶ Ποντίου Πιλάτου διὰ τὴν λύτρωσιν τοῦ Κόσμου, αὐτὸς καὶ νῦν Δέσποτα Παμβασιλεῦ ἐπίβλεψον ἐπ' ἐμὲ τὴν δούλην σου καὶ ἐνδυναμώσόν με νὰ ὑπομείνω ἕως τέλους τὰ μαρτύρια διὰ τὴν ἀγάπην σου, διὰ νὰ γίνω κοινωνὸς τῶν μαθημάτων σου καὶ συμμετοχὸς τῆς Βασιλείας σου Ἀμήν.

Ταῦτα λέγουσα ἡ ἁγία δὲν ἔλειψεν ὁ ἔτοιμος βοηθὸς τῶν εἰς αὐτὸν ἐλπίζόντων Θεὸς νὰ ἐνδυναμώσῃ τὴν ἁγίαν, διὰ νὰ κατασχύνῃ τὸν ἄρχοντα τοῦ σκότους διάβολον. Βλέποντας λοιπὸν τὴν ἀνδρείαν τῆς μάρτυρος ὁ τύραννος, ἐπρόσταξε νὰ γεμίσουν ἓνα μεγάλον λέβητα νερὸν καὶ νὰ τὸ βράσουν καλά, ἔπειτα νὰ βάλουν εἰς αὐτὸ μέσα τὴν ἁγίαν γυμνὴν νὰ καταφλεχθῇ. Ὁ δὲ Θεὸς ὅπου ἐδρόσισε ποτὲ παραδόξως τὴν κάμινον εἰς τὴν Βαβυλῶνα καὶ δὲν ἐκατάκανσε τοὺς παῖδας, αὐτὸς μετέβαλε καὶ τοῦ νεροῦ τὴν θερμότητα εἰς τὴν φυσικὴν τοῦ ψυχρότητα, καὶ μένουσα ἡ ἁγία ἀφλεκτος, ἔψαλλε λέγουσα· διῆλθεν διὰ πυρὸς καὶ ὕδατος καὶ ἐξήγαγές με εἰς ἀναψυχὴν. Τοῦτο ἰδὼν ὁ ἡγεμὼν ἐνόμισεν ὁ ἀνόητος, πῶς διὰ νὰ κάμουν χάριν τῆς μάρτυρος οἱ ὑπηρέται, δὲν ἔκαυσαν τὸ ὕδωρ καὶ διὰ τοῦτο δὲν ἐφλέχθη ἡ μάρτυς· ὁθεν συμμῶνει καὶ λέ-

γει τῆς ἀγίας : ράντισόν με, ὦ Μαῦρα, νὰ ἰδῶ ἄρα καίει τὸ νερόν ; ἡ δὲ ἀγία ἐγέμισε τὰ χέρια τῆς ἀπὸ ἐκεῖνο τὸ νερόν καὶ τὸ ἔχυσεν ἐπάνω εἰς τὸ χέρι του καὶ εὐθὺς δοκιμάζοντας ἓνα δριμύτατον πόνον ἐξεφλουδίσθη ὅλον του τὸ χέρι. Τότε λοιπὸν ἀπελπισθεὶς ὁ ὑπηρέτης, τῶν δαιμόνων Ἀρινός, ἐπρόσταξε εὐθὺς χωρὶς ἄργηταν νὰ κάμουν δύο σταυροὺς καὶ νὰ σταυρώσουν εἰς αὐτοὺς τοὺς ἀγίους Ὡς ἤκουσαν λοιπὸν οἱ ἅγιοι τὴν ἀπόφασιν τοῦ θανάτου των, εὐχαριστοῦσαν ἀγαλλόμενοι τὸν Θεὸν ὁποῦ τοὺς ἠξίωσε νὰ λάβουν σταυρικὸν θάνατον διὰ τὴν ἀγάπην του, καθὼς καὶ αὐτὸς ὁ Θεάνθρωπος ἔχυσε τὸ πανάχραντον αἷμά του εἰς τὸν σταυρόν, διὰ τὴν ἐδικὴν μας ἀγάπην καὶ σωτηρίαν.

Τότε λοιπὸν ἔλαβον οἱ δῆμοι τοὺς ἀγίους καὶ τοὺς ἠφεραν εἰς τὸν τόπον τῆς καταδίκης καὶ ἀγκαλιάζοντας ἕκαστος τὸν σταυρόν του, τὸν ἐφίλησε καὶ τὸν ἐγκωμίασεν, ὡς σφῆριον ξύλον καὶ ἔπειτα ἔπεσον εἰς αὐτόν, ὡσάν εἰς ρόδα καὶ σταυρώνοντάς του οἱ στρατιῶται τοῦ ἡγεμῶνος, ἔμειναν σταυρωμένοι ἑννέα ἡμέραις, διδάσκοντας ὁ ἅγιος Τιμόθεος εἰς τὸν σταυρόν τὴν ἀγίαν καὶ λέγοντας : μὴ δειλιάσωμεν τὰς προσωρινὰς παιδεύσεις, ὦ Μαῦρα ἐπειδὴ αὐταὶ μᾶς προξενοῦσιν αἰώνιον δόξαν ἐν οὐρανοῖς· μικρὸς εἶναι ὁ πόνος, ἀλλὰ μεγάλη ἡ ἀνταπόδοσις πικρὰ φαίνονται τὰ βάσανα, ἀλλὰ γλυκὺς εἶναι ὁ Παράδεισος μίαν στιγμήν ἀπομένομεν καὶ κερδίζομεν τὸν ἅπαντα αἰῶνα. ὁ Δεσπότης μας Ἰησοῦς ὄντας ἀνámαρτητος ἐκαταδέχθη νὰ σταυρωθῇ εἰς τοῦτο τὸ ξύλον διὰ ἡμᾶς καὶ ἡμεῖς τί θαυμαστὸν εἶναι νὰ γενοῦμεν μιμηταὶ τοῦ πάθους του, διὰ νὰ ἀξιωθῶμεν νὰ συνδοξασθῶμεν με αὐτόν εἰς τὴν δόξαν του ; Ταύτας τὰς νοουθεσίας λέγοντος τοῦ μάρτυρος εἰς τὴν ἀγίαν ἔστεκον καὶ οἱ δύο στερεοὶ καὶ χαρούμενοι, ἔχοντες τὸν νοῦν εἰς τὸν οὐρανόν, ὅμως δὲν ἔσωσε τὸν πονηρὸν διάβολον, ὅσα ἔκαμε τῆς ἀγίας ὁ μισάνθρωπος διὰ τοῦ ἀσεβοῦς τυράννου, λαμβάνοντάς τον ὄργανον τῆς κακίας

του, ἀμὴ πρὸς τούτοις φαίνεται ὀφθαλμοφανῶς εἰς τὴν ἀγίαν, κρεμασμένην εἰς τὸν σταυρόν καὶ τῆς ἔδιδεν ἓνα ποτήρι γεμῆτο μέλι καὶ γάλα κατὰ φαντασίαν καὶ τὴν ἐπαραινοῦσε νὰ τὸ πῖν διὰ νὰ μὴ φλογίζηται ἀπὸ τὴν δίψαν· ἡ δὲ ἀγία ἔστοχάσθη τὰς πονηρὰς του τέχνας καὶ κάμνουσα τὴν προσευχήν, τῆς, ἔγινεν ἄφαντος ἀπ' ἐμπροσθέν τῆς. Ἀλλ' ὅμως ἐλπίζοντας πάλιν ὁ ἀρχέκακος μετὸν ἴδιον σχεδὸν τρόπον ἴσως καὶ τὴν ἀπατήσῃ, τί ἔκαμεν ὁ παγκάκιστος ; ἐφάνη τῆς ἀγίας πῶς τὴν ἐπῆγεν, ὡς ἐν ἐκτάσει, εἰς ἓνα ποτάμι, τὸ ὁποῖον κατὰ φαντασίαν τὸ ἔκαμεν ὁ διάβολος ὡσάν νὰ ἦτο μέλι καὶ γάλα καὶ με αὐτὸ ἔπασχε νὰ γελάσῃ τὴν ἀγίαν νὰ ἐπιθυμήσῃ τὴν γεῦσίν των, ἀλλ' αὐτὴ ἡ γενναία μάρτυς τοῦ εἶπε με θείαν σοφίαν : κατηραμένε διάβολε, με ὅσαις τέχναις καὶ ἐπιβουλαῖς ἐδοκίμασες νὰ με ἀπατήσῃς ἐγὼ μετὸν δύναμιν τοῦ Χριστοῦ μου, εἰς ὅλα σὲ ἐνίκησα καὶ διὰ τοῦτο δὲν ἐπιθυμῶ τὰ μισρά σου ποτά, ἐπειδὴ ἐγὼ πίνω ἀπὸ ἐκεῖνο τὸ οὐράνιον ποτήριον ὁποῦ με ἐκέρασεν ὁ Κύριός μου Ἰησοῦς. Ταῦτα τῆς ἀγίας λεγούσης ἔφυγεν ἐντροπιασμένος ὁ διάβολος μὴν ἠμπορῶντας νὰ βλέπῃ νικημένον τὸν ἑαυτὸν τοῦ ἀπὸ ἀπαλὸν καὶ τρυφερόν γύναιον. Τότε λοιπὸν ἔστειλεν ἓνα ἄγγελον ἀπὸ τοὺς οὐρανοὺς ὁ Χριστὸς καὶ ἔστεκε συμμᾶ εἰς τὴν ἀγίαν καὶ τὴν ἐθάρρυνε καὶ πιάνοντάς τὴν ἀπὸ τὸ χέρι τὴν ἀνέβασεν ὡς ἐν ἐκτάσει εἰς τὸν οὐρανὸν καὶ τῆς ἔδειξεν ἓνα θρόνον ὑψηλὸν ἐστολισμένον καὶ μίαν ἄσπρην φορεσίαν καὶ ὥραϊαν καὶ ἓνα στεφάνι καὶ τῆς εἶπεν : ὅλα ταῦτα σοῦ τὰ ἡτοίμασεν ὁ Κύριος διὰ τὰ βάσανα, ὁποῦ δι' ἀγάπην του ὑπέμεινες. Ἐπειτα τὴν ἀνέβασεν εἰς ἓνα ὑψηλότερον τόπον καὶ τῆς ἔδειξεν ἓνα ἄλλον θρόνον καὶ μίαν στολὴν λευκὴν καὶ ἓνα στεφάνι καὶ τῆς εἶπεν : αὐτὰ εἶναι τοῦ ἀνδρός σου Τιμοθέου καὶ ἡ διαφορὰ ὁποῦ ὁ ἐδικός του τόπος εἶναι ὑψηλότερος, δηλοῖ πῶς αὐτὸς ἐστάθη ἡ αἰτία τῆς σωτηρίας σου. Ἦλθε λοιπὸν ἡ ἀγία εἰς τὸν ἑαυτὸν τῆς καὶ λαβοῦσα πληροφορίαν τῆς δόξης ὁποῦ τοὺς

ἡτοίμασεν ὁ Κύριος χαίροντες καὶ ἀγγαλόμενοι παρέδωκαν τὰς μακαρίας των ψυχὰς εἰς χεῖρας Κυρίου τῇ τρίτῃ τοῦ Μαΐου μηνός· τινὲς δὲ τῶν ἐκεῖσε εὐσεβῶν, δίδοντας τῶν στρατιωτῶν ποσότητα χρημάτων, ἐκατέβασαν τὰ ἅγια των Λείψανα καὶ τὰ ἔθαψαν ἐντίμως καὶ εὐλαβῶς ἐν τινι τόπῳ δοξάζοντες τὸν Θεὸν ὁποῦ δυναμώνει τοὺς δούλους του νὰ πατοῦν ἐπάνω ὄφρων καὶ σκορπίων καὶ ἐπὶ πᾶσαν τὴν δύναμιν τοῦ ἐχθροῦ. Ὡς ἀνδρεία τῶν ὀπλιτῶν τοῦ εὐαγγελίου τῆς εἰρήνης ὑπὲρ ἀνθρώπων, ὧς ἔργα θαυμαστὰ καὶ ἐξαισία, τὰ ὁποῖα, βλέποντάς τα ὄχι μόνον οἱ ἄνθρωποι, ἀλλὰ καὶ αὐτοὶ οἱ οὐράνιοι ἄγγελοι ἐξεπλάγησαν· πῶς ἡ πηλίνη καὶ φθαρτὴ οὐσία ὡς ἄυλος ἐνεκατέστησεν εἰς τὰ βάσανα καὶ ὡς ἀδάμας ἔμεινε ἀμάλακτος εἰς τὸν ἄκμωνα τῶν παθημάτων· διὰ τοῦτο καὶ ὁ στεφοδότης Χριστὸς εἰς μὲν τὸν οὐρανὸν τοὺς ἐστεφάνωσεν ἐνδόξως μὲ τὸν ἀμαράντινον ἐκείνον τῆς δόξης στέφανον, εἰς δὲ τὴν γῆν, ὁποῦ εἶναι Ναὸς τῶν μαρτύρων, ἐκεῖ κατοικοῦσα ἡ χάρις τοῦ ἁγίου Πνεύματος, ἐνεργεῖ ἄπειρα θαύματα, ἰατρεῦει πυρέσσοντας, ὠματώνει τυφλοὺς, θεραπεύει παραλίτους, διώχνει ἀπὸ τοὺς κακῶς πάσχοντας τῆς πονηρίας τὰ πνεύματα εἰς δόξαν τῶν ἀθλητόρων καὶ καύχημα, ἀπὸ τὰ ὁποῖα προσφέρνω μερικὰ εἰς τὴν ὑμετέραν ἀγάπην, εἰς δόξαν τοῦ Θεοῦ καὶ τῶν αὐτῶν του θεραπεύοντων ἐνδόξων ἀθλητῶν. Ἐδῶ εἰς τὴν νῆσον Ζακύνθου εἰς χωρίον Μαχαιράδαν οἰκοδομήθη ἀπὸ τοὺς εὐσεβεῖς ἕνας περικαλλῆς ναὸς τῶν ἁγίων μαρτύρων Τιμοθέου καὶ Μαῦρας, εἰς τὸν ὁποῖον ἐνεργοῦνται καθ' ἐκάστην ἄπειρα θαύματα. Μία γυνὴ πάσχουσα ἀπὸ τοῦ πόνηροῦ δαίμονος, τὴν ἐπῆγαν οἱ συγγενεῖς τῆς εἰς τὸν ναὸν τῶν ἁγίων καὶ ἐπειδὴ ἐδοκίμαζεν ὁ δαίμων νὰ πνίξῃ αὐτὴν τὴν τρισαθλίαν εἰς τὰ ὕδατα, τὴν εἶχον δεδεμένην ἔμπροσθεν τῆς εἰκόνης τῶν μαρτύρων: Ὅθεν αὐτὴ μίαν τῶν ἡμερῶν λύσασα τὰ δεσμὰ ἔπεσεν ὑπὸ τοῦ δαίμονος εἰς ἕνα πηγάδι, ὁποῦ εἶναι σιμὰ τῆς ἐκκλησίας καὶ

ἐκεῖ ἔκαμε τρεῖς ὥραις ἕως ὁποῦ ἐρευνόντες οἱ συγγενεῖς τῆς, τὴν εὔρηκαν, ὧς τοῦ θαύματος, ἐπάνω εἰς τα νερά· τὴν ρωτοῦν πῶς καὶ δὲν ἐβράχει; καὶ αὐτὴ ὁμολόγησε παρησία πῶς ἡ ἁγία Μαῦρα τὴν ἐκράτει ἀπὸ τὰ μαλλιά καὶ δὲν τὴν ἄφηνε νὰ βυθισθῇ. Εὐγάνοντάς τὴν λοιπὸν, εὐθὺς ἰατρεύθη καὶ ἐπῆγεν εἰς τὸν οἶκόν τῆς, δοξάζουσα τὸν Θεὸν καὶ τὴν θαυματουργὸν Μάρτυρα. Τὸ αὐτὸ θαῦμα ἔγινε καὶ εἰς ἕνα νέον δαιμονιζόμενον εὐθὺς ὁποῦ εἶδε μόνον τὴν εἰκόνα τῆς ἁγίας ἔφυγεν ἀπ' αὐτὸν τὸ δαιμόνιον καὶ γενόμενος ὑγιής, ἐδόξαζεν ἀκαταπαύστως τὸν Θεὸν κηρύττοντας πανταχοῦ τὸ ὑπερφυεῖς θαῦμα τῆς ἁγίας. Εἰς τοὺς 1801, κατ' αὐτὴν τὴν ἡμέραν τῆς ἐορτῆς τῶν ἁγίων, τῇ ὥρᾳ τοῦ ὄθρου, εἰς τὸν καιρὸν τῆς δοξολογίας, εὐρισκόμενοι ὅλοι οἱ ἱερεῖς ἐνδεδυμένοι τὰς ἱερατικὰς των στολὰς καὶ πληθὸς πολὺ τῶν Χριστιανῶν καὶ ἀπὸ τὴν χώραν καὶ ἀπὸ τὰ πέριξ χωρία διὰ νὰ ἐορτάσουν τὴν πανήγυριν τῶν ἁγίων καὶ νὰ ἀκολουθήσουν καὶ εἰς τὴν λιτανεῖαν, ὁποῦ κατὰ τὸ ἔθος ὕστερα ἀπὸ τὸν ὄρθρον γίνεται, λοιπὸν ἔχοντες οἱ ἐπιτηρηταὶ τοῦ αὐτοῦ θείου Ναοῦ μέσα εἰς τὸ κιβώτιον, ἤγουν μπάγκα, μίαν ἀρκετὴν ποσότητα μαρουτι, δι' αὐτὴν τὴν ἐορτὴν, δὲν ἠξέυρω πῶς ἀναψεν αὐτὴ ἡ καυστικὴ κόνις, ὧς καὶ τί τερατῶδες θαῦμα; ἀγκαλὰ καὶ ἡ ποσότης τῆς κόνεως νὰ ἦτον ἀρκετὴ νὰ καταδαφίσῃ ὄχι τὴν Ἐκκλησίαν, ἀμὴ σχεδὸν ἕνα φρούριον, μ' ὅλον τοῦτο ἀνάβοντας τὸ μαρουτι ἔκαμεν εἰς τοὺς περιεστώτας μίαν μεγάλην καὶ ἀσυνήθιστον βροντὴν καὶ ἕνα σεισμόν, ὁποῦ ὅλοι οἱ εὐρεθέντες ἔμειναν ὡς νεκροὶ καὶ ἀπαντήχεναν τὸν θάνατόν τους.

Σχίζεται λοιπὸν εἰς μέρη τὸ κιβώτιον καὶ ἀπειτώντας ὡς τόσοι κεραυνοί, μῆτε δεξιὰ, μῆτε ἀριστερὰ εἰς τὸ πλῆθος τὰ μέρη ἐκτύπησαν τὰ παράθυρα καὶ συνθλῶντας τοὺς καδινάτξους ἔφυγεν ἔξω ἡ φλόγα μαζὺ μὲ τὰ ἀναμμένα κομμάτια διωκόμενα ἀπὸ τὴν ἁγίαν χωρὶς νὰ βλαφθῇ μῆτε ὁ Ναός,

μηδὲ οἱ εὐρεθέντες· τοῦτο τὸ μέγα θαῦμα βλέποντας οἱ ἱερεῖς καὶ ὁ λαὸς ἐκραξαν ὅλοι ὁμοθυμαδόν, μέγας εἰ Κύριε καὶ θαυμαστὸς ἐν τοῖς ἔργοις σου δόξα σοι. Ἔως ὧδε κάμω τέλος εἰς τὰ θαύματα τῶν μαρτύρων χάριν σιντομίας σιωπῶντας τ' ἄλλα ὅπου ἀενάως ἐνεργεῖ ὁ Θεὸς εἰς δόξαν τῶν θεραπόντων του. Τοῦτο εἶναι τὸ μαρτύριον εὐλογημένοι μου Χριστιανοί. Τοιοῦτοτρόπως ἐπολιτεύθησαν, οὕτως εὐηρέστησαν τὸν Θεόν, ἔτσι ἐνίκησαν τὸν διάβολον καὶ ἔστησαν κατὰ τῆς πλάνης τῆς ἑαυτῶν νίκης τὰ λαμπρὰ τρόπαια. Ἡμεῖς δὲ ἀδελφοί μου ὅπου ἐορτάζομεν τὴν μνήμην αὐτῶν, μὴν πανηγυρίζωμεν με χοροῦς καὶ τραγούδια ἐπειδὴ αὕτη εἶναι τοῦ διαβόλου πανηγυρίς, ὅχι μὲ πολυφαγίαις καὶ μέθαις καὶ ἀσελγίαις, διατὶ αὐτὰ ἔκαμναν εἰς τὰς μιαιφάς των ἐορτὰς οἱ Ἕλληνες οἱ τυφλοὶ καὶ ἀναίσθητοι, ὅπου δὲν ἀκαρτεροῦσαν κρίσιν καὶ ἀνταπόδοσιν. Ἡμεῖς δὲ ὅπου ἐβαπτίσθημεν εἰς τὸ ὄνομα τῆς ὁμοουσίου Τριάδος καὶ ἐφωτίσθημεν με τὸ Εὐαγγελικὸν φῶς τῆς ἀγίας ἡμῶν πίστεως, ἃς κάμνωμεν ἔργα ἄξια τῆς πίστεώς μας· λέγω δὴ θέλετε Χριστιανοὶ νὰ ἐορτάσητε ταύτην τὴν ἀγίαν ἐορτὴν ἀξίως; ὑπάγετε μετ' εὐλαβείας καὶ πίστεως εἰς τὴν ἐκκλησίαν ἄνδρες τε καὶ γυναῖκες στολισμένοι ὅχι μὲ λαμπρὰ καὶ πολυτελῆ φορέματα, ἀμὴ μὲ συνείδησιν ἀγίαν καὶ καθαρὰν ἀφίνοντας τὰς ἐχθριτας, τὸν φθόνον καὶ πᾶσαν ἄλλην κακίαν κατὰ τοῦ πλησίον σας. Καὶ ἀφοῦ εὐγῆς ἀδελφὲ ἀπὸ τὴν Ἐκκλησίαν θεώρησε δεξιὰ σου καὶ ἀριστερά σου, καθὼς ἔκαμεν ἐκεῖνος ὁ Ἀβράαμ καὶ ἂν ἰδῆς γυμνὸν ἔνδυσέ τον καὶ ἀνίσως καὶ ἰδῆς πεινῶντα χόρτασέ τον καὶ ἂν ἰδῆς ξένον ἔπαρέ τον εἰς τὸ σπῆτί σου καὶ τότε ναὶ καὶ τὸν Θεὸν εὐχαριστεῖς καὶ τοὺς ἁγίους εὐφραίνεις πανηγυρίζοντας καθὼς πρέπει τὴν μνήμην τους. Μὴ στοχαζόμεθα, ἀγαπητοί μου, νὰ σωθῶμεν με μοναχὴν τὴν πίστιν χωρὶς ἔργα, διατὶ καθὼς λέγει ὁ ἀπόστολος Ἰάκωβος, ὅτι λογῆς εἶναι ἀδύνατον νὰ ζῇ τὸ κορμί μας χωρὶς τὴν ψυχὴν, ἔστι εἶναι ἀδύνατον νὰ

σωθῶμαι καὶ ἡμεῖς οἱ Χριστιανοὶ χωρὶς τὰ χριστιανικὰ ἔργα. Ἔως πότε ἀδελφοί μου νὰ εἰσθε προσηλωμένοι εἰς τὴν γῆν ὡς ἄλογα ζῶα, χωρὶς νὰ ἀσηκῶντε τὰ ὄμματά σας εἰς τὸν οὐρανὸν τὴν πατρίδα μας; δὲν ἀκούετε τὸν μακάριον Παῦλον, ὅπου σᾶς διδάσκει λέγωντας, ἡμῶν τὸ πολίτευμα ἐν οὐρανοῖς ὑπάρχει; ἡγουν ἄνθρωπε τί κοπιᾷς νύκτα καὶ ἡμέραν εἰς τούτην τὴν πρόσκαιρον κατοικίαν σου, ὅπου σήμερον εἶσαι ἐδῶ καὶ αὔριον ὑπάγεις εἰς τὸν οὐρανόν, ὅπου εἶναι ἡ αἰώνιος πατρίδα σου ἐντροπὴ μεγάλη εἶναι εἰς τοῦ λόγου σου ἀκροατά μου, νὰ μὴν εἶναι ἄλλη ἢ φροντίδα σου παρὰ νὰ ἀγοράσης τώρα ἐκεῖνον τὸν ἀμπελῶνα, αὔριον ἐκεῖνον τὸν ἐλαιῶνα, μεθαύριον ἐκεῖνο τὸ ὀσπῆτιον, χωρὶς νὰ βάνης εἰς τὸν νοῦν σου, πῶς ἀνίσως καὶ ἤθελε γίνης ἄλλος Ἀλέξανδρος νὰ ἐξουσιάσης σχεδὸν ὅλην τὴν οἰκουμένην, αὔριον ἔρχεται τὸ δρέπανον τοῦ θανάτου καὶ κόπτοντας σου τὴν ζωὴν, ἄλλο δὲν παίρνεις μαζί σου παρὰ τὰ νεκροτάφιά σου. Ἐπειδὴ καθὼς λέγει ὁ προφήτης, γυμνὸς ἐξῆλθες ἐκ κοιλίας μητρὸς σου γυμνὸς πάλιν καταβαίνεις εἰς τὴν κοιλίαν τῆς γῆς τῆς μητρὸς σου. Καὶ ἐκεῖνα ὅπου μὲ τόσους κόπους καὶ ἰδρώτας, ἴσως καὶ ἀδικίας καὶ ἀρπαγὰς ἀπόκτησες, τί νῦν ἔστι; καθὼς λέγει Χριστὸς ἡ ἀλήθεια εἰς τὸ Εὐαγγέλιον, ἡγουν, τὰ κληρονομοῦν πολλαῖς φοραῖς καὶ οἱ ἐχθροὶ σου καὶ ἐκεῖνοι, ὅπου δὲν θέλεις. Καὶ αὐτοὶ μὲν χαίρονται τοὺς κόπους σου, σὺ δὲ κολάζεσαι πικρὰ μέσα εἰς ἐκείνην τὴν αἰώνιον κόλασιν με τὸν ἄσπλαχνον ἐκεῖνον πλούσιον, χωρὶς ἐλπίδα ἀνέσεως. Ἄλλ' ὅμως τὴν σήμερον, ἀλλοίμονον, ὅλοι ἐξεκλίναμεν ἀπὸ τὴν εὐθειαν ὁδόν, πάντες ἐπλανήθημεν ἅμα ἡχρειώθημεν οὐκέστι ποιῶν χρηστότητα, οὐκ ἔστιν ἔως ἐνὸς καὶ πρῶτοι λέγω ἡμεῖς οἱ ἱερεῖς πρέπει νὰ λάμπῃ εἰς ἡμᾶς ἡ ἐνάρετος ζωὴ νὰ φωτίζῃ τοὺς χριστιανούς, καθὼς λάμπει ὁ αἰσθητὸς οὗτος Ἥλιος εἰς ὅλην τῆς γῆς τὴν περιφέρειαν, καθὼς μᾶς παραγγέλλει καὶ ὁ Κύριος εἰς τὸ ἅγιον Εὐαγγέλιον. Οὕτω

λαμψάτω τὸ φῶς ἡμῶν ἔπροσθεν τῶν ἀνθρώπων, ὅπως ἴδωσιν ἡμῶν τὰ καλὰ ἔργα καὶ δοξάσωσι τὸν πατέρα ἡμῶν τὸν ἐν τοῖς Οὐρανοῖς. Λοιπὸν πρῶτον κάμνοντες ζωὴν ἀξίαν τοῦ ἐπαγγέλματος, μὴν ὀκνηρεύμεθα καὶ διδάσκωμεν τὰ λογικὰ μας πρόβατα τὴν ἀκτημοσύνην, τὴν δικαιοσύνην, τὴν ταπεινῶσιν τὴν ἀγάπην εἰς τοὺς πάντας καὶ καθεξῆς, ὅσα ἔργα ἀρέσουν τοῦ Θεοῦ. Ἐπειδὴ λοιπὸν ἀνίσως καὶ εἰς τὸν πόλεμον νικηθῇ ὁ ἐξουσιαστής τοῦ στρατεύματος καὶ θανατωθῇ τί θέλει γίνουιν οἱ στρατιῶται παρὰ νὰ κινδυνεύσουν εἰς τὸ ἄκρον; ἢ ἀνίσως ὁ ποιμὴν τῶν προβάτων ἤθελε χαθῇ, ἄρα τὰ πρόβατα δὲν ἦτο διεφθαρμένα; ἔτσι καὶ ἡ ἐδική μας ὀκνηρία καὶ ἀμέλεια, ἀλοίμονον πόσους στέλνει εἰς ἐκεῖνο τὸ ἀφεγγές χάος τοῦ Ἄδου.

Ἀνίσως ὁμως καὶ μία ψυχὴ ἤθελε κολασθῇ ἀπὸ τὴν ἀμελειάν μας, ἔχει νὰ τὴν γυρεύσῃ ἀπὸ ἡμᾶς ἀδελφοί μου, ὁ δίκαιος Κύριος μὲ ὀργὴν ἐν ἡμέρᾳ κρίσεως καὶ θέλομεν κολασθῇ αὐστηρὰ δι' αὐτήν, τί θέλομεν γίνεαι ἀνίσως καὶ ἀπὸ ὀλίγην μας ἐπιμέλειαν ὑστεροῦνται τῆς δόξης τοῦ Κυρίου οἱ ἐνορίτες μας; διὰ τοῦτο ἀπ' ἐδῶ καὶ ἔμπροσθεν, ἅς διδάσκωμεν μὲ τὸ ἔργον, περισσότερον ἀπὸ τὸν λόγον τὰ λογικὰ μας πρόβατα, διὰ ν' ἀκούσωμεν ἐν ἐκείνῃ τῇ ἡμέρᾳ, εὖ δοῦλοι ἀγαθοὶ καὶ πιστοὶ εἰσέλθετε εἰς τὴν χαρὰν τοῦ Κυρίου σας· καὶ ἡμεῖς οἱ μοναχοὶ καὶ μονάστριαι, μὴν στοχασθῆτε πῶς ἡ πολὺ καὶ τὰ μαῦρα ράσα σας σώνουν καθὼς λέγει καὶ ὁ μέγας Βασιλεὺς, ἀμὴ ἡ παρθενία, ἡ ἀκτημοσύνη, ἡ ταπεινώσις καὶ μάλιστα ἡ ἐλεημοσύνη πρὸς πτωχὸν καὶ πέννητα· αὐτὰ τὰ ἔργα σὰς ὁδηγοῦν ἕως εἰς τὴν θύραν τοῦ οὐρανοῦ, καὶ ἐσεῖς, ὦ γυναῖκα, ἀφήσατε ταῖς κατάκρισιν ἀναμεταξύ σας, σχολάσατε τοὺς φθόνους, παύσετε τὰ σκάνδαλα καὶ ὅταν πηγαίνετε εἰς τὴν ἐκκλησίαν, μὴ περιεργαζόσασθε τί φορεῖ ἡ μία ἢ τί ἡ ἄλλη ἀμὴ μετὰ φόβου Θεοῦ καὶ κατανύξεως λατρεύετε τὸν ἀόρατον Κύριον, παρακαλοῦντες αὐτὸν νὰ συγχωρῇ τὰ σφάλματά σας

καὶ νὰ ριζώνῃ τὸν φόβον τοῦ εἰς τὴν καρδίαν σας καὶ ἔτσι προσφέροντες τὴν πρέπουσαν πίστην εἰς Χριστὸν καὶ τὴν χρεωστούμενην ὑπακοὴν εἰς τοὺς ἄνδρας σας τοὺς νομίμους καθὼς ἔκαναν καὶ τὸν παλαιὸν καιρὸν αἱ ἀγαῖαι ἐκεῖναι γυναῖκες, θέλει ἀξιοθῆτε τῆς ἀνεκφράστου χαρᾶς. Καὶ ἐσεῖς, ὦ ἀδελφοί μου Χριστιανοί, μὴν ἐξοδιάζετε τὸν καιρὸν σας εἰς πάθη καὶ ἀσωτίαις, μὴ μολύνετε τὴν ψυχὴν σας μὲ ἀρπαγὰς, φόνους ψευδομαρτυρίας, φθόνους καταλαλιὰς, μοιχείαις καὶ ὅσα ἄλλα μισεῖ ὁ Θεὸς καὶ ἀγαπᾷ ὁ ἐφευρέτης τῆς κακίας διάβολος καὶ ἐκεῖνο ὅπου μισεῖτε νὰ σᾶς τὸ κάμῃ ἄλλος μὴ τὸ κάμνετε ἐσεῖς εἰς ἄλλον· ἐπειδὴ ὅχι μόνον ὁ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστὸς μᾶς παραγγέλλει εἰς τὸ θεῖον τοῦ Εὐαγγέλιον, καθὼς θέλετε ἵνα ποιῶσιν ὑμῖν οἱ ἄνθρωποι καὶ ὑμεῖς ποιεῖτε αὐτοῖς ὁμοίως ἀλλὰ καὶ αὐτὸς ὁ νόμος τῆς φύσεως διδάσκει, ὁ σὺ μισεῖς ἐτέρῳ μὴ ποιήσης. Ταῦτα ἂν φυλάξωμεν, ἀγαπητοί μου, θέλομεν ἀπεράσει καὶ ἐδῶ πρόσκαιρα τὴν ζωὴν μας εἰρηνικὴν, εὐτυχισμένην καὶ ἄλυπον, ἐκεῖ δὲ θέλει ἀξιοθῶμεν τῆς μακαρίας καὶ αἰδίου ζωῆς τοῦ Παραδείσου, χάριτι τοῦ ἀνάρχου Πατρὸς καὶ τοῦ συναϊδίου αὐτοῦ Υἱοῦ καὶ τοῦ παναγίου καὶ ἀγαθοῦ καὶ ζωοποιοῦ αὐτοῦ Πνεύματος τῆς ἐνιαίας θεότητος, ἧς ἡ δόξα καὶ τὸ κράτος νῦν καὶ αἰεὶ καὶ εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων, ἀμήν. . . .

ᾠδὴ ζ'. Παῖδες ἐβραίων

Θῦμα εὐῶδες τῷ Κυρίῳ, προσηνέχθητε σφαγῇ ἐθελουσίῳ ξηνωρὶς ἱερά, Τιμόθεε καὶ Μαῦρα, εὐλογητὸς κραυγάζοντες ὁ Θεὸς εἰς τοὺς αἰῶνας.

Πῦρ, ὅπερ ἤκεν Ἰησοῦς μου, εἰς τὴν σύμπασαν βαλεῖν Μάρτυρες θεῖοι, καθαψάμενον σῆς ψυχῆς ὅλως οὐκ εἶα, σιέργειν ἄλλ' ἔφατε, ὁ Χριστὸς πέλει ὁ πλάστης.

Σκότος παθῶν ἐπιπολάζον, πρὸς τὴν χάρυβδιν, ὠθεῖ με
δόσημέραι, δυσωπῶ οὖν ὑμᾶς ρυσθῆναι σὸν ἱκέτην, Μαῦρα,
θείαις πρεσβείαις σου καὶ Τιμόθεε λιταῖς σου.

Ρώμη ρωννύμενοι Κυρίου, κατησχύνατε Ἀριανοῦ τὸ θρά-
σος καὶ σὺν τούτῳ στερεῶς τὴν κάραν τοῦ Βελίαρ, συν-
θλάσαντες τὰ τρόπαια ἤρατε νίκης ἀθλοφόροι.

Ρεῖθροις αἱμάτων σου τρισμάκαρ, ἐναπέπνιξας τὴν πλάνην
τῶν εἰδώλων καὶ καρδίας πιστῶν ἀρδεύσασα τὸν στάχυν,
τῆς πίστεως ἐπαίπανας, ἐν αὐταῖς, Μαῦρα στερεόφρων.

Θεοτοκίον.

Ράβδος παρθένε Ἀαρὼν σε ἡ βλαστήσασα ἐτύπου ἀραρό-
τως, ὥς γὰρ αὕτη καρπὸν ἐβλάστησε τὸ πάλαι, οὕτω καὶ
νῦν ἐξήνθησας, τὸν τῆς φύσεως Δεσπότην.

ᾠδὴ η΄. Τὸν ἐν ὄρει.

Θιασῶται, εἰς οἶκον τῶν Μαρτύρων ἀθροισθέντες ὁμοῦ,
ὑμνήσωμεν συμφώντας, Τιμόθεον καὶ Μαῦραν ἀνακράζον-
τες ρύσασθαι γενένης, μάρτυρες γενναῖοι ἡμᾶς ταῖς σαῖς
πρεσβείαις.

Τῶν Τυράνων, ἄρδην νενικημένων τῶν βρασμάτων, λεβήτων
ὥς ἐσβεμένων, θεωροῦντα τὰ πλήθη πάντα ἔκραζε· μέγας
εἰ Θεέ μου, ὁ τοὺς ἀθλοφόρους, Ἰσχύων παραδόξως.

Ἰαμάτων, προχέας θεῖα ρεῖθρα, τοῖς αἰτοῦσιν ἐν πίστει, ὃ
ἀθλοφόρε γενναίοφρων Μαῦρα μεγαλύνουμε, ἐφόδους δαι-
μόνων, βροτῶν ἀπελαύνεις, τῇ θεῖα σου ἐντεύξει.

Γλώττης ἦχος, οὐ σθένει οἷα θέμις, τοὺς σοὺς ἄθλους, οὓς
ἔτλης ἀθληφόρε, μεγαλομάρτυς ὄντως διηγῆσασθαι ἀτονεῖ
γάρ πᾶσα, ἐπάξιον πρὸς ὕμνον, κἂν εὐγλωττος ὑπάρχη.

Δόξα

Τρία φῶτα, δοξάζω εἰς αἰῶνας, τὸν Πατέρα καὶ Υἱὸν καὶ
Θεῖον Πνεῦμα, τὴν ἐνιαίαν φύσιν καὶ Θεότητα, τὴν ἐκ τοῦ
μὴ ὄντος ποιήσασαν τὸν Κόσμον, παντοδυνάμω λόγῳ.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Χαῖρε Κόσμου διάσωσμα Παρθένε, χαῖραι νόων ὄντως
χαρὰ καὶ θυμηδία, χαῖρε Παρθένων δόξα καὶ κραταίωμα,
χαῖρε Παναγία, ἐλπίς καὶ προστασία, ψυχῆς μου τῆς ἀθλίας.

ᾠδὴ, θ. Ἐξέστη ἐπὶ τούτῳ, ὁ Οὐρανός.

Τὸ ὄμμα ἀνατείναντες πρὸς Θεόν, τῷ σταυρῷ τὰς παλάμας
ἐξήπλωσαν οἱ ἀθληταί, πάθος μιμησάμενοι τὸ σεπτὸν καὶ
ἔκραζον γηθόμενοι. Δέσποτα ἐνίσχυσον νῦν ἡμᾶς· ἐπίρροθος
δὲ ὥφθη πάρεμι λέγων μὴ πτόεῖσθε, δεῦρο εἰς εὐκλειαν οὐ-
ράνιον.

Τῷ θρόνῳ τῷ ἀστέκῳ τῆς τριλαμποῦς, τρισηλίου Θεότητος
Ἅγιοι περιχαρῶς, νῦν περιπολοῦντες σὺν νοεραῖς, Ἀγγέλων
ταῖς δυνάμεσι καὶ χοροῖς Ἁγίοις τῶν ἀθλητῶν, μέμνησθε
δυσωποῦμεν, ἡμῶν τῶν ἐκτελούντων, μνήμην τὴν θεῖαν καὶ
πανέορτον.

Τῇ θεῖᾳ ἐλλαμφθέντες γνώσει Χριστοῦ, οἱ σεπτοὶ ἀθληταί
προσενήνοχαν αἷμα αὐτῶν, ἁμωμόν θυσίαν σοὶ τῷ Θεῷ·
σταυρῷ δὲ θανατούμενοι, εἰς ὕψος ἀνέβησαν οὐρανῶν· τρυ-
φῶντες δὲ σοῦ κάλλους, ἀφράστου αἰωνίως, κόσμον φρου-
ροῦσιν οἱ πανένδοξοι.

Εξέστη τοῖς σοῖς λόγοις Ἀριανός, Τύραννος, οἷς ἔκραζες
λέγουσα, ὅτι ἐθνῶν, εἰδωλα δαιμόνια πέλει δὴ· Ὁ δὲ Χρι-
στός ὁ Κύριος, πέφυκεν ἀπάντων δημιουργός· ὃν περ τιμῶ
καὶ σέβω καὶ δι' αὐτὸν αἰροῦμαι ἀποθανεῖν, ὃ Μαῦρα ἐνδοξε.

Δόξα.

Ω Θεῖα τοῦ Δεσπότου καὶ Ἱερὰ ξυνωρίς δυσωπῶ ὁ οἰκτρώ-
τατος, δέξαι εὐμενῶς, τοῦτί μοι τὸ δῶρον, οἷα Χριστός·
λεπτὰ προσεπιδέξατο χήρας ὃν ἰκέτευσ ἐκτενῶς· δοῦναι πται-
σμάτων λύσιν καὶ δόξης με ἀρρήτου μέτοχον δεῖξαι τὸν ἀνά-
ξιον.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Καὶ σκέπη καὶ βοήθεια καὶ ἐλπίς τῶν πιστῶν, σὺ ὑπάρχεις μητροῦτε, ἐπεὶ φρικτῶς ἔφης, οἷα Ἡσαΐας χρησιμοδοτεῖ, βουλῆς μεγάλης Ἀγγελον, ὃν περ ἐκλιπάρει τοῦ Παρασχεῖν· εἰρήνην Ἐκκλησίᾳ, καὶ μοι δὲ σωτηρίαν, ὦ Παναγία κοσμοσώτηρε.

Ἐξαποστειλάριον. Γυναῖκες ἀκουτίσθητε.

Τῶν φιλεόρτων σύλλογος, λαμπρῶς ἀνευφημήσωμεν, τοὺς ἀριστεάς Κυρίου καθαιρέτας τῆς πλάνης. Τιμόθεον τὸν ἔνδοξον καὶ Μαῦραν τὴν αἰδίμον, συμφώνως ἐορτάζοντες, ὑπὲρ ἡμῶν γὰρ ὡσαύτως ἐκλιπαροῦσι τὸ θεῖον.

Ἔτερον

Ρωσθέντες θείᾳ χάριτι, Μάρτυρες γενναιότατοι, Τυράννου πᾶσαν μανίαν καὶ ἀθεΐας τὸ θράσος, ὠλέσατε πανσέβαστοι, τελέως θανατούμενοι· διὸ καὶ νίκης στεφάνους, ἐδέξασθε ἐπαξίως, ἐκ τῆς χειρὸς τοῦ Κυρίου.

Καὶ τῆς ἐορτῆς.

Εἰς τοὺς αἶνους ἡχος α΄. Τῶν οὐρανίων ταγμάτων.

Τῶν φιλεόρτων χορεῖται δεῦτε ὑμνήσωμεν τὴν θείαν ξυνωρίδα, ἀγιώτατον ζευγος, τὸ κλέος τῶν Μαρτύρων καὶ καλλονήν, Ἐκκλησίας τὸ ἔρεισμα. Μαῦρα τὴν ἔνδοξον ἅμα τῷ Ἱερῷ Τιμοθέῳ μακαρίζοντες.

Τῇ παμφαεῖ πανηγύρει τῶν ἀθλητῶν τοῦ Χριστοῦ, εὐωχῶμεν πάντες οἱ φιλέορτοι πίστει, αὐτῶν τὰς ἀριστείας ἄδοντες νῦν, Τιμοθέου καὶ Μαύρας τε· ἀσματικῶς ἀνυμνοῦντες τὸν Ἰησοῦν· τὸν δοξάσαντα αὐτοὺς θαυμαστῶς.

Υφηγητὴν Ἐκκλησίᾳ τῶν πεναπέων σοφόν, οἶδε σὲ ὁ τρισμάκαρ, ὑπὲρ ἧς καὶ ὑπέστης, βασάνους ἀνηκέστους, οἷα ποιμὴν ἀγοῦδος καὶ ὑπέρκαλος· Μαῦραν συνέριθον δὲ ἀναλαβόν, τῷ Χριστῷ νῦν συναγάλλεσθαι.

Τὴν ἱερὰν ξυνωρίδα ἀνευφημήσωμεν, Τιμόθεον τὸν μέγαν καὶ τὴν ἔνδοξον Μαῦραν, τοὺς πλάνης καθαιρέτας καὶ Ἀθλητάς, Ἰησοῦ τοῦ Θεοῦ ἡμῶν καὶ γὰρ ὡσαύτως τὸ θεῖον ὑπὲρ ἡμῶν, ἱκετεύουσι σωθῆναι ἡμᾶς.

Δόξα ἡχος πλ. β΄.

Δεῦτε φιλομάρτυρες πάντες μελωδικῶς ἀνυμνήσωμεν σήμερον τοὺς γενναίους ὀπλίτας Χριστοῦ τοῦ Θεοῦ ἡμῶν Τιμόθεον τὸν ἀήττητον ἀριστεά, ἅμα τῇ ἀθληφόρῳ Μαῦρᾳ μεγαλομάρτυρι· τοὺς τῆς πλάνης ὀλοθρευτάς τε καὶ καθαιρέτας, ἡμῶν δὲ προμάχους καὶ ἀντιλήπτορας· οὓς ἡ τριάς καὶ ζῶντας καὶ μετὰ πότμον μεγάλως ἐδόξασε τοῖς ἀπείροις θαύμασιν, οἱ καὶ πρεσβεύουσιν ἀδιαλείπτως εἰς τὸ σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Καὶ νῦν τῆς Ἑορτῆς.

Μεγαλυνάριον.

Χαίροις ὦ πανθαύμαστε ξυνωρίς, πανσέβαστον ζευγος, γενναιότατοι ἀθληταί· Τιμόθεε μάρτυς, σὺν τῇ σεπτῇ συνάθλῳ Μαύρᾳ τῇ στεροτάτῃ, ἡμῶν τὸ καύχημα.

ΕΓΚΩΜΙΑ ΨΑΛΛΟΜΕΝΑ

ΕΝ Τῇ ΜΝΗΜῇ ΤΩΝ ΙΕΡΩΝ ΜΑΡΤΥΡΩΝ

ΤΙΜΟΘΕΟΥ ΚΑΙ ΜΑΥΡΑΣ

Τῇ ΤΡΙΤῇ ΤΟΥ ΜΑΪΟΥ ΜΗΝΟΣ

Ἦχος α΄. Ἡ ζωὴ ἐν τάφῳ.

Τῆς ζωῆς τοῦ Κόσμου, ἐγερθείσης φρικῶς, οἷά περ προειρηθείας ἐκ μνήματος, μνήμη ἡὔγυσσε τῶν θείων ἀθλητῶν.

Ωδυὰς ἀγία, Μαῦρα Μάρτυς Χριστοῦ, σὺν συνένῳ τῷ λαμπρῷ Τιμοθέῳ νῦν, διασώσατε ἡμᾶς ἐκ τῶν δεινῶν.

Στρατευθεῖσα πλάνη κατὰ πάντων πιστῶν ἡδαφίσθη ξυνωρίδος παλαίσματι, Τιμοθέου τε καὶ Μαύρας τῆς στερεῆς.

Εἰς ὑπάρχει Κόσμου Ποιητῆς ὁ Χριστός, ἔργα δὲ ἀνθρώπων πέλει τὰ εἰδῶλα, Μαῦρα ἔκραζεν εἰς ὅψιν δυσμενῶν.

Αὐτοκλήτως ἦκες, ὦ δυὰς ἱερά, ὄντως εἰς τοὺς αἰκισμοὺς καὶ τὰ σκάμματα, ἀπτοήτως κηρύττουσα τὸν Χριστόν.

Τὰς μετεωρήσεις, τροχοῦ Μαῦρα σοφῶς, οἷα ἀναβάσεις λελόγισαι, ταύτας ὁδηγούσας εἰς Οὐρανόν.

Οὐ θωπεῖται Μαῦρα, οὐκ αἰκίαι δειναί, οὐκ αὐτός τε ὁ βίαιος θάνατος ὅλως ἔσχυσε χωρήσαί σε Χριστοῦ.

Σιλῶμ ὥς ἄλλος, ὁ ναός σου σεμνή, Μαῦρα ἀθληφόρε γνωρίζεται, τοὺς νοσοῦντας ἐξιῶμενος πισταύς.

Φρέατι πεσοῦσαν, δαιμονῶσαν δεινῶς, Μαῦρα ταῖς θριξὶ τῆς κεφαλῆς ταύτης δράξασα, διεφύλαξας θανάτῳ τοῖν ἀμφοῖν.

Εἰ ὁ κώδων μέγας, τοῦ ναοῦ σου σεμνή, ἀλλ' ὕψους ὥς πεσὼν κατὰ κάραν παιδός, οὐ συνέθλασεν αὐτὴν περ οὐδαμῶς.

Δόξα.

Εν μὲ οὐσίᾳ, τὴν Τριάδα τρανῶς καὶ τρισὶ ταῖς ὑποστάσεσι πέλουσαν, ἀνεκέρυξας, ἡ Μαῦρα σταθερῶς.

Καὶ νῦν.

Παναγία Κόρη, ἡ ἐλπίς τῶν πιστῶν, δυσωπῶσε ἐν ἡμέρᾳ κρίσεως φάνηθι, προστασία μου, καὶ γὰρ πέλεις ἀγαθῇ.

Στάσις β΄. Ἀξίον ἐστίν.

Ωφθης προσφορὰ καὶ δεκτὴ θυσία μάρτυς Μαῦρα, ἱερεῖον ἁμωμον Χριστῷ τῷ Θεῷ, ὁλοκάρπωσις καὶ θῦμα καθαρὸν.

Σκῆπτρον τὸν σταυρόν, ἐν χερσὶ κατέχον θεῖον ζεύγος, κατὰ τῆς ἀπάτης εἰδῶλων ἐστράτευσας καὶ τὸ τρόπαιον ἀνύψωσας λαμπρῶς.

Ηλιος σαφὲς, σὺ ὁλόφωτος ὦφθης, ὦ Μαῦρα, ἀμαυρώσασα εἰδῶλων σκοτόμαιναν· σελασφόροις σου, ἀκτίσι ταῖς ἱεραῖς.

Παῖδα θαυματῶς ὑψορρόφου ἐκπεσόντα πύργου, τῶν κωδῶνων σοῦ Ναοῦ Μαῦρα ἔσωσας, βοηθόν σε ἐπικαλεσάμενον εὐλαβῶς.

Σήμερον λαμπρῶς, πεναπέων ἐορτάζει κόμη ἄθλησίν σου Μαῦρα ἀήττητε, σὺν αὐτῇ δὲ καὶ ἡ μαχαιράδων περιχαρῶς.

Δῆμος τῶν πιστῶν ἐν σοὶ γέγηθε Μαῦρα στερρόφρων, κτησάμενόν σε μεσίτιν πρὸς Κύριον καὶ προστάτιν καὶ ἀεστρίδα τῶν παθῶν.

Κόνει καυστικῇ, πυρπολῆσαι σὺν Ναὸν Μαῦρα Βελίᾳ, φθόνῳ, βουλευθεὶς δεινὸν οὐδὲν ἔδρασε, τῆς φλογός φυγαδευσάσης διὰ σοῦ.

Στίφος εὐσεβῶν, συνελθόντες τῷ τεμένει πόθῳ, Μαύρας ὡς ἐκρήνης ἀρύσασθε ἱάμα, νοσημάτων καιάλληλον ἐξ αὐτοῦ.

Πύλη τῆς Ἑδέμ, σοὶ ἡνσίχθη ἀθλοφόρε Μαῦρα, κεκαλλωπισμένην, ἰδοῦσα πάθος Χριστοῦ καὶ ἡμφιεσμένην στολὴν τὴν ἀθλητικὴν.

Παῖδα θαυμαστῶς, ὑπορρόφου πύργου τῶν κωδῶνων, ἐμπέ-
σόντα φανείσα Μαῦρα διέσωσας, εἰς κατάπληξιν τοῦ
πλήθους τῶν ἐκεῖ.

Δόξα.

Αναρχε Τριάς, ἐνιαία μοι κυριαρχία, Μαύρας ἰκεσίαις θεί-
αις περισώζε, τοὺς λατρεύοντας τῷ κράτει σου σεπτῶς.

Καὶ νῦν.

Δέσποινα ἀγνή, Παναγία τῶν ἀγγέλων δόξα καὶ μερόπων
σκέπη, ἡ ἄμαχος, ἐγκλημάτων μου καθάρισον πληθύ.

Στάσις γ'. Αἱ γενεαὶ πᾶσαι.

Αἱ τάξεις τῶν Ἀγγέλων, ἡγαγον γηθοσύνης, σὸν πνεῦμα
πρὸς τὸν Κτίστην.

Σταυρωθεὶς ἱερίῳ, ὡς ὁ Δεσπότης Κόσμου, τρυφᾷς τοῦ
θείου κάλλους.

Ρωθεῖσα τῇ δυνάμει, τοῦ παρακλήτου Μαῦρα, ἡσχυνας τὸν
Βελίαρ.

Αρδευθεῖσα ρεῖθροις αἱμάτων σου τῆς πλάνης, ἐξήρανας
χειμάρρους.

Ως τρυφὴν ἡδεῖαν, λελόγισαι βασάνους, διὰ τῶν πάντων
Κτίστην.

Ξοάνοις ἀσεβείας, οὐ ἔνειμας λατρείαν, εὐφρων Μαῦρα
γενναία.

Πετάσα εἰς ὕψος, τοῦ οὐρανοῦ σύν νόοις, ἄδεις Θεῷ ἀπαύ-
στως.

Ο κώδων ἐκ τοῦ πύργου, πεσὼν ἐπὶ κρανίου, παιδὸς οὐδὲν
ὑπέστη.

Οχετοὶ αἱμάτων, ἀθλητικῶν σου Μαῦρα, ἔσβεσαν ἀθείαν.

Ξυνωρίς ἀγία, Τιμόθεε καὶ Μαῦρα, τήρει ἡμᾶς ἀτρώτους.

Δόξα.

Τριὰς ὦ Παναγία, τὸν Κόσμον ἐν εἰρήνῃ, φύλαττε δυσω-
ποῦμεν.

Καὶ νῦν.

Ελπίς μου Παναγία, ὑπάρχουσα τὸ αἶσχος, καθάρισον
ψυχῆς μου.

ΤΕΛΟΣ. Τῷ δὲ συντελεστῇ τῶν καλῶν Θεῷ χάρις.